

א מראות נגעים. שם ב
שמות ג. ה. כ. כ"י. כ"ב
שם. תוספת לרש"י א"ל
שם. פ"ק. ל"ד.

אחר אהלות הביא נגעים. וענינו שהוא מדבר מטומאת צרעת. שהמציורע ישמא באהל. ויש בו קצת דמיון מטומאת מת. כמו שיתבאר במקומו. הרמב"ם:

תוספות הדרשים
פ"א משנה א (בתי"ב
ד"ה] שהן כו' והן
לקצות כו'. והרמ"ב על
סג"ל כתב דף כו' כתב
בהרה"ס וספחת ושא. ה"א
דלא קאי ספחת אלא אמאי
דכתיב מיניה דהיינו לבהרת
שאר עו בלובן יותר מכל
יגע יהיה לה תולדה. אמנם
כשאת שאלו כ"ב עו. היינו
לומר שמה לא יהיה
תולדה. קמ"ל קמ"ל דגם
לשאר יהיה לה תולדה.
ומעשה יש לבהרת תולדה
מקמי דשאת. ע"כ. ג"כ
מורי הר"ן ז"ל:

אליהו רבא

פ"א א שניה לה כסוד
היכל. והכמים תמזיזו ס"ל סוד
היכל לכן ממנו לכן
ודקתני סיפא פתרון
הפתרון כשגל הפתרון שביד
וכן לרש"י קמ"ל אלא של
ג"כ ע"כ ואל סוד דיהיה
היכל וכן נמי (פ"ב)
היה כשגל ונעשה כסוד
היכל וכן סוד מעלת
ג"כ סוד אמר לכן וקרום
פ"א וכן גמ' (שמות ה')
א"ר תימנא מתי' דלא כרש"י
דף כ"ו כיון דאמר וז'
למעלה מזה איך עזרת סוד
היכל מלפני כו' וקמ"ל
ועיין ופריש"ק (ס') וז'
ובפ"ק מי ששעת ליה
ובה"ק רש"י אמר הדמיון
שבו ובה כיון היינו
גמ' אלא של בהרת ע"כ
כשגל ואל סוד דיהיה היינו
גמ' אלא של בהרת ע"כ
וה"א היכל של אמר רבי
היינו מענינו כו' אמרי
אין הכי נמי והיינו רבי
נתן אמר רש"י אמר רש"י
של סוד דיהיה היינו אלא
של אמר דיהיה היינו. וה"א
שיואל לאו דמשמעין לה
למתי' דקמ"ל של סוד
דיהיה היינו מתי' דה"א
כולל מתי' של אמר דיהיה
היינו ותי' אלו כל הכי
מתי' דקמ"ל של סוד
שבו"ק קא משכח להו וה"א
ר"י ששאל נתיקמח הפתרון
שכשגל הפתרון שביד ותן
היה כשגל ונעשה כסוד.
אלא הכי קאמר ר' תימנא
דאמר משום רש"י של אמר
לכן ע"כ מסוד וקאמר
מתי' דלא כרש"י אין הכי
נמי

פרק א א כתב הרמב"ם ז"ל שהחיל התנא בחלוקת נגעי עור בשר כמו
שעשה הכתוב ע"כ: מראות נגעים וכו'. רש"י לשבועות ב"ק
ס' וד"ל שם התלמוד לומר דברי ר"מ כמו שהוא שמו ב"ק: שנים שהם
ארבעה. גרסי' דלמראה יאמר מראות כמו מנחתה מהתא וכו' היכי דכתיב
ועתה יייתי לפני מתת ס"ל קמ"ל פסיר מראות שנים תוס' רש"י דשבת
וגם ברש"י לשבועות פירשו הם ז"ל למראה לכן זכר כדכתיב אז הארצה
גדולה הוה. עוד כתבו ז"ל ותן נמי ר' דוסא בן ברביה אמר שלשים וששה
עקיבא בן מהללאל אומר שבעים וששים והא דקמ"ל עובא משום דכתיב נמי
פתיכי א"ל כיון נעשו בתים ובגדים ע"כ ורש"י ז"ל נמי פירש שם בשבועות
מראה לכן זכר הוא ולכתיב תן לכו לכן זכר כדכתיב מראה הטובה שבין הוא
מראה דמות כבוד ה' וכו' ע"כ וכן פ"י ג"כ הר"ם ז"ל: שהן ד'. תולדה דשאת
ותולדה דבהרת ושם בשבועות מסיק מי שנה משנה זו בלשון אבות ותולדות
(*) ח"ס לכאור' נראה מתוך דברי רש"י והר"ב שגם בגירסתם לא ס' כהנן

פרק א א שנים שהן ט'. עיין מ"ש בזה בריש מסכת
שבועות: [שהן ארבעה. פי' הר"ב
דמרבין לאו מספחת כו' והטיל הכתוב לספחת בין שאת לבהרת
כו'. צ"ל קמ"ל לשבועות דף ו' במתניתא תנא הטיל הכתוב כו'
לומר לך כשם שטפילה לשאת. כך
טפילה לבהרת. והביאה הר"ש ופירשה
כשם שטפילה לשאת. כלומר שיש לה
תולדה. דפשיטא דקרא ספחת לשאת
קאי. כך טפילה לבהרת ע"כ. וז"ל
דהכי ילפינן דהי קרא כפשיטא שהין
ספחת אלא לשאת. ח"כ הואיל

מסכת נגעים

פרק א א מראות נגעים א שנים שהן
ארבעה א. בהרת.
עוזה בשלג א. שניה לה ו' כסיד ההיכל ה'.

נגעים שנים. כתיבי בקרא בהדיא שאת
ובהרת: שהן ארבעה. יש לך לרבות
עוד שנים אחרים. דלא כתיבי בקרא וכן תולדה דשאת ותולדה
דבהרת. דמרבין לאו מספחת. שהין ספחת שם נגע. אלא לשון
טפילה. וכן הוא אומר (שמואל א ב)
ספחתי נא אל אחת הכהונות. והטיל
הכתוב ספחת בין שאת לבהרת. לומר
לך שיש תולדה לשאת ויש תולדה
לבהרת: בהרת עוזה בשלג. לבנה
ביותר דכתיב (ויקרא יג) ואם בהרת
לבנה

ובהרת היא העוה ה"ל להכתוב לכתוב בהרת ושאת וספחת והוי לא זו אף זו. והיאך אמר שאת תחלה והיא גבוהה דהשאת הוא זו ואז"ל
זו. אלא דלכתי' אקדמי' לשאת להטיל הספחת ציינו. דהשאת אי איהא לספחת לשאת לחוד' קאי כפשיטא דקרא. ה"ל לכתוב בהרת
שאת וספחת. והוי כתיבין בדרך לא זו אף זו. וגם הספחת אלא שאת. אלא מש"ה אקדמייה להטיל ציינו כו'. והין להקשות לכתוב
בהרת וספחת ושאת. דפשיטא דהוי משמעו ספחת לבהרת דסמוך לו לבד. והין כאן קושיא בסדר שהרי נשנו בלא זו אף זו. כך
ג"ל לפרש. ותמיהני על הר"ם שכתב צ"ל תורע וז"ל אע"פ שלא נכתבה בתורה ספחת רק פעם אחת. והין לרבות שנייה רק לבהרת.
שהיא היותר עוה. מ"מ מונכח בין שאת לבהרת. דייקו רז"ל מיניה דקאי אחרונייהו כו' ע"כ. וכלפי לייא. שהרי התנא שונה לומר
לך כשם שטפילה לשאת כו'. וכן המקשן שם [דף ו' ע"ב] קודם שהובאה הברייתא מקשה בזה הלשון אשכחן טפילה לשאת טפילה לבהרת
מלן. וכן נמי קודם שהובאה הברייתא. משני ר' יודא נאמרה לבנה בשאת ונאמרה לבנה בבהרת מה לבנה האמורה בשאת יש לה
טפילה כו'. מכל הין דלדבר' פשיטא דקרא לטפילה אשאת מרבין לכן הניטן כמו שכתבתי בס"ד. ומ"מ ראיתי כסדרת הר"ם
בת"כ שאת זו שאת. בהרת זו בהרת. ספחת זו שני לבהרת. ומראה [הנגע] עמוק שני לשאת. ע"כ. וז"ל ג"כ דלתיא כר"מ
שנותן תולדה השאת. לבנה יותר ממנה: בהרת עוזה בשלג שניה לה כסיד ההיכל כו'. מסיק הר"ם וכן התוס' פ"ק לשבועות דף ה'
[ד"ה ב' סוף ד'] שהין דרך נגע לבח אלא ב' מראות הללו. ומיהו בכל אחד ואחד יש כמה מראות. כגון שלג שיש שלגים שמשתיים
סוזה

מלאכת שלמה

דלא כר' עקיבא דהי ר"ע הא אמר מראות נגעים נשנו כסדר מעלתן השג
והגמר והסיד והקרום וכסדר משנתן הן מנערפין זה לזה והין אחד מנערף
לגבוה ממנו שתי מעלות אלא מעלה אחת ואם הוא שגאח בלשון אבות ותולדות
ה"א מראה הסוד מלהנערף דבהדי מתי' תורפי' אי בהדי בהרת ששוא
אני' הא איכא שאת שהוא כחמר דעדיפא מיני' בלובן נמאלת בהרת למעלה
מן הסוד שתי מעלות ור' עקיבא זו למעלה מו צעי נרפס בהדי שאת שהוא
מעלה אחת לאו תולדה דיהי' היא דהא שקלת לה מיני' ושויית מין בהרת
ולר' עקיבא הכי איבעי' ליה למיתני בהרת עוזה כשגל ושאת כחמר לכן ושניות
לכן סיד היכל וקרום ציפה דמיני' למימר טלבו מינא דהדדי נינהו ובהרת
ושאת מנערפים וסיד בהדי שאת נמאל לו כרוף אכל השאת חלקן תולדה לו
ותולדה לו אין מנערף כל אחד אלא עם אביו אלא מתורתא דמתני' דלא כר'
עקיבא וסדר קרבן אהרן האריך בצאור סוגיא זו בפרשת נגעים פרשה ב':
שאת

פרק א א כתב הרמב"ם ז"ל שהחיל התנא בחלוקת נגעי עור בשר כמו
שעשה הכתוב ע"כ: מראות נגעים וכו'. רש"י לשבועות ב"ק
ס' וד"ל שם התלמוד לומר דברי ר"מ כמו שהוא שמו ב"ק: שנים שהם
ארבעה. גרסי' דלמראה יאמר מראות כמו מנחתה מהתא וכו' היכי דכתיב
ועתה יייתי לפני מתת ס"ל קמ"ל פסיר מראות שנים תוס' רש"י דשבת
וגם ברש"י לשבועות פירשו הם ז"ל למראה לכן זכר כדכתיב אז הארצה
גדולה הוה. עוד כתבו ז"ל ותן נמי ר' דוסא בן ברביה אמר שלשים וששה
עקיבא בן מהללאל אומר שבעים וששים והא דקמ"ל עובא משום דכתיב נמי
פתיכי א"ל כיון נעשו בתים ובגדים ע"כ ורש"י ז"ל נמי פירש שם בשבועות
מראה לכן זכר הוא ולכתיב תן לכו לכן זכר כדכתיב מראה הטובה שבין הוא
מראה דמות כבוד ה' וכו' ע"כ וכן פ"י ג"כ הר"ם ז"ל: שהן ד'. תולדה דשאת
ותולדה דבהרת ושם בשבועות מסיק מי שנה משנה זו בלשון אבות ותולדות
(*) ח"ס לכאור' נראה מתוך דברי רש"י והר"ב שגם בגירסתם לא ס' כהנן

יבין

לכן שאפשר. ובין מראות הקרום שהין נמוך בלובן יותר ממנו. יש ציינו
כמה מהריגות לבן. אפ"ה לא מנו חכמים רק ד' מראות לובן אלו משום
שרק בן מלוי מראות הנגע. וזה סדר לבנייתן ממעלה למטה. עוזה
כשגל. כחמר לבן. כסיד היכל. כקרום ציפה [ומני' פ"א מנ"א]. אולם
רב"א הביא גזע עזו ראוות חוקת מס"ס דסדר לבנייתן. שגל. סוד. אמר.
קרום: ג] ר"ל לבנה ומזהרת מאד כשגל: ד] ר"ל תולדת בהרת. שג"כ
הוא לבן ומזהיר. רק לא עו כשגל: ה] ג"ל דהתם היכל היינו היכל הקודש.
שהיה לבן ביותר מדמלובין אורו בכל שנה קודם פסח [כמדות פ"א מנ"א]:
לב"ע

אחרונה

הוא והין סכרה עז טבור וזו עמא ע"כ איש שם נגע פתח. ות"ש הוי"פ שם
הכ"ס שלא ככתב בתורה ספחת אלא פעם אחד כו' מתי' לי דשני פעמים כתיבי
חד צ"ב תורפי' שאת או ספחת או בהרת. ותניין צ"ב מזורע ולאשאת ולספחת
ולבהרת. וז"ל דהא דלמתי' הטיל ספחת בין שאת לבהרת שיש טפילה לו וטפילה
לו. מתקא תניין דפ' מזורע דריש ומתהה נפקא דיש טפילה לבהרת מדכתבי
ולכתיב

תפארת יבין

פרק א א) כבר בארנו בפתיחה דכל נגעי ארס אינן אצבעות. רק
ששנתה מראה עור הארס ונראה כשין כהם לבן בעורו
בגדול גרים [רמב"ם רפ"א ופ"א מנ"א מנ"א: ב] ר"ל ב' מראות לובן
כתיבי בתורה בפירוש דהיינו שאת ובהרת. ולהכי נקראים אבות. אצל
מדטיל הכתוב מלת ספחת. שהוא לשון תוספת וטפל. בין מלת שאת
למלת בהרת. להכי מרבין עוד צ' מראות שהן ג"כ לבנות רק שהן כתיבי'
קלת מב' האבות. חד נוסף על שאת וחד על בהרת. ואלו צ' הנוספות
שלא נכתבו בפירוש נקראים תולדות. ואע"כ שבין מראות שלג שהוא היותר

משינה

פרק א א שהן ארבעה. ופי' הר"ב תולדות מרבין מספחת שהיא טפילה
כדכתיב ספחתי נא ע"כ. וא"ל אכתי מל"ל לספחת אינה שם נגע
לפניה כמו בהרת ושאת והי' ממשמעו דספחתי נא היא שאת נמי משמעוהו גובה
כמו גבשות הנשאות ואפ"ה דרשי להו הכמים דהוי כחמר לבן. וז"ל מדאכתבן
מספחת הוא טבור הוא ופי' רש"י מספחת שם נגע טבור וספחת ומספחת חדר

הוא והין סכרה עז טבור וזו עמא ע"כ איש שם נגע פתח. ות"ש הוי"פ שם
הכ"ס שלא ככתב בתורה ספחת אלא פעם אחד כו' מתי' לי דשני פעמים כתיבי
חד צ"ב תורפי' שאת או ספחת או בהרת. ותניין צ"ב מזורע ולאשאת ולספחת
ולבהרת. וז"ל דהא דלמתי' הטיל ספחת בין שאת לבהרת שיש טפילה לו וטפילה
לו. מתקא תניין דפ' מזורע דריש ומתהה נפקא דיש טפילה לבהרת מדכתבי
ולכתיב

ב ר"ע אומר... ב ר"ע אומר... ב ר"ע אומר...

ולא לבן: ג ארבע מראות ס'... וכן היא ג' הר"ב... וכתב עוד שהרמב"ם כתב...

גנפ לרעת: שבוה ושובה... שאלנה נחה בלבונית כמוה... מראות הללו מצטרפין...

חלופי גרסאות... ב שלב עוקב עשונות בדרת... עוקב כשלב... דיהה ג'...

דברי רבי ישמעאל... רבי עקיבא אומר... ארמדס יי שבוה ושבוה... אלא של שלג עוזה יי...

ושתי תולדות זו עם זו אינן מצטרפין... אבל שני אבות מצטרפין... והיה צעור בשרו... משמע שעושה שאת ובהרת כחחר...

תוספות חדשים... מ"ג [תי"ח ד"ה] ארבע... טו ועשה כ' ה"מ טו...

הוא אמרו בהוספה ויאמרו מקרוס בילה או יותר לבן ממנו... והוא אמרו בהוספה ויאמרו מקרוס בילה ולמעלה טמא... וזה עם...

זה מצטרפין... א"ל מלמד שאם אינו בקי בהן ובשמותיהן לא יראה את הגנעים... עד שיאמרו זה המראה בשרת וזה שאת...

אליהו רבא... ר' עקיבא אומר... ר' עקיבא אומר... ר' עקיבא אומר...

דחינו הפורח מן הסמא ספור והוי התחלה צבוב וסיים ג"כ צבוב ואפילו... באותה סיפא דקדק לסיים צבוב דחינו הסגר שהוא צבוב בערך החלט...

מלאכת שלמה... דחינו הפורח מן הסמא ספור והוי התחלה צבוב וסיים ג"כ צבוב ואפילו... באותה סיפא דקדק לסיים צבוב דחינו הסגר שהוא צבוב בערך החלט...

אליהו רבא... ר' עקיבא אומר... ר' עקיבא אומר... ר' עקיבא אומר...

ישראל... ולהתחלשות המראות... אחרת... היא אוחה שהיתה בתחלה... וכן מצטרפה לענין פשוט שלרוב...

יבין... לאשמעין דגס בתולה פוסל פתוך: יג) ר"ל פתוך... אלא משום דכל... דצרייה צוה דברי קבלה [כדלעיל סימן י"ג]...

אליהו רבא... ר' עקיבא אומר... ר' עקיבא אומר... ר' עקיבא אומר...

אחרונה... עד סוף השבוע שיוכחו סימנים ולשון התלמוד בת"כ... בת"כ אסתגר בקמייתא...

משנה... עמל לבנה או בהרת לבנה אלמדת משמע דדוקא קאמר דשאת לבנה ולא... פתוך לבני איצטרך נגע לרעת היא: ר"ע אומר ארמדס שבוה ושבוה וכו'...

אליהו רבא... ר' עקיבא אומר... ר' עקיבא אומר... ר' עקיבא אומר...

אחרונה... עד סוף השבוע שיוכחו סימנים ולשון התלמוד בת"כ... בת"כ אסתגר בקמייתא...

אחרונה... עד סוף השבוע שיוכחו סימנים ולשון התלמוד בת"כ... בת"כ אסתגר בקמייתא...

אליהו רבא... ר' עקיבא אומר... ר' עקיבא אומר... ר' עקיבא אומר...

[תי"ם ד"ה] לפטור י"א
הוא כ"ו. וכן הנגים
הנח"ם כזה ויל' לפטור
כ"ו אשר קמה מראה כהה
בגדים ונזהר דבקה זו
מראה שאח כגרים. עוד
בזכר ית' מראה שאל
ונשאר מראה כהה על
שערין הנס הוא טהור
שכבר הוסיף היריעה ונתקפת
יחד כמראה אחד כע"ל:
[תי"ם ד"ה] ולפטור
כ"ו מסיד לשלג. כה"כ דוד
האריך כגוף להטור כל פסק
דין רבננא האריות
הנכ"ס

תום' אנשי שם
תי"ם ד"ה לפטור כ"ו י"א
בגדת כגרים כ"ו. ז"ע
דח"ל לז"ר גם כה"ה כהה
מתחלה רק כגרים ושחמס
לשאר. דל' לא מנערפין
שאל גרים גם כהמתחש
מוז"ל נחשב כנגע אחר
וכשמנערפין ה"ל כנגע א'
ועמד בע"ז. כ"מ"ה תי"ט
לקמן ד"ה לפטור הכ"ו.
וע' תש"ס: בא"ד ובר"ן
לא ה"ל למיט' כ"ו. דה"ל
כ"ו לפתח במז' דבליק
והתחיל לפרש להסגיר את
העומד בסוף שבוע ראשון
ה"ל למיט' כה"ה להחליט
את שטור' כ"ו וכשי"א
דערש' לפטור וכו' ה"ס
ה"ל למיט' ולפטור את
העומד וכו' אלא אי"ו וכו'
והי"ט לע"ל ד"ה להסגיר
וכ"ו לא רק כזה כמ"ס:
(כ"ד): ד"ה ולפטור כ"ו.
ז"ע להר"ב והר"ס כ"ו.
כמ"ס ה"ה אשכ' לומר
דכ"ד וכו' א"י מנערפין
ה"ל מראה לזרוף לכגרים
דלע"ן להקפ"ד לכגרים א"ן
מנערפין אלא א"ן וכו'לה
אל' לע"ן ה"ל ח"ל בסוף
שבוע ראשון דלמז' מראה
כנגע עמד בע"ז דכל
שמומ' כ"ו ממראה הנגים
ז"ך הכ"ו כל המראות
ככל' וכן בסוף שבוע שני
דמנערפין ג"כ שערין א"ו
א"ס לא פשה א"ש שנתחלה
למראה אחרת גבוה כמ"ס
הי"ט כל המראות ככל'.
ז"ע: בא"ד יש' מן
טהור ויש' מן דממא.
כמ"ס לא רק דיו"ן
דלמז'.

כשנה אחרונה
בסוף שבוע. בכל
המנערפין ובריימות לא
מניו שם שבוע שבועת
וי' השטוב. ובכל דוכתא
קרי לזו שבת כ"ה
דשמינית ובסוף מנ'
תמינת ויפסק ה'
דכהונת ופ"ה לנדרים
ובפ"ה דניד וטור רבות
כהנה כגולה לא מניו
לה שם שבוע אלא לשבוע
שנות השמיטה קרי שבוע
בכל דוכתא והכ"ה בנגעים
שניה את השם וקרי לוי
השבוע בשם שבוע. וי"ל
השם בכלל דוכתא א"ן
שבועת ימים בלא שבת
וקראים בשם שבת. אלא
בנגעים דק"ל בפ"ה

הרמב"ם כמ"ס כמ"ו פ"ק דמגילה [ד"ה מוחלט]: להסגיר. מפרש
הסגיר כרישא. להחליט מניו נקט. הר"ס. ועי' מ"ס כרים
מסכת שבת בדבור כ"ד כ"ו. ולי נראה כפ"ן ע"ס אחר. משום
ללא מני להחמיל בלפטור. כיון שאינו אלא בסוף שבוע שני. וח"ל
להפוך כולו לבן [שהב"ב בתחלה מלא
כמ"ס בס"ד ברפ"ח. וכו'] דלכתי לא
דבר שמינה. להכי מקדים להסגיר
שהוא בסוף שבוע ראשון. והשתא
ינחא נמי ללחוד להסגיר נקט לפרש לפטור. ולא מפרש להחליט.
דכיון שהתחיל במז' דסליק ה"ל למנקט טוליה ממש למעלה. אלא
דנקטינאו כהדר סוף שבוע ראשון. והדר סוף שבוע שני. והדר
נקט להחליט שם בו כמה ניוני: להסגיר את העומד בסוף

שבוע ראשון. תמינה דלא תנא להסגיר. בתחלה. ומאחרי למת"ס שכתב וז"ל. תימה לי אמאי לא קתני נמי כרישא להסגיר בתחלה.
דקתני גבי מניה ושער לבן בסופא [להחליט כ"ו] וז"ל דרישא הכי מפרשא מארבע מראות הללו מנערפין זה עם זה בתחלה. וכן
לפטור. וכן להחליט וכן להסגיר. ולא הו"ל לפרש לפרש לזרוף דרישא דפשיטא דסתמא דמלתא מיירי בזה בתחלה. וארישא קאי למראות
נגעים ב' סוף ד' לכל הפחות מתיקמא בזה בתחלה ע"כ: [העומד כ"ו]. מפורש במשנה ז' פ"ד. ובסמוך ד"ה לפטור כ"ו תנין
כחבתי. ועי' מ"ס שם בס"ד: [שבוע ראשון. שבוע ל' זכר. שהרי רס"ו פ"ה מלא שבוע זאת של זאת. וברבוי בל' בס"ה הנקבות
שבועות: לפטור את העומד בסוף שבוע שני. ל' מהר"ס. ואל"ה מה לזרוף שייך בזה ל' כגון שהסגיר בהרת בשני גרסין. ובסוף
שבוע שני יש בהרת כגרים עזה כשגל ושאל כגרים. והשתא אי לא הו"ו מנערפין בהדי הדדי דה"ל שני מיני נגעים ח"כ ה"ל שאל נגע
חד ומסגירין עליו. אבל השתא קאמר המנערפין להיות כנגע א' וה"ל עמד בע"ז וטהור. ובדין לא ה"ל למחני הכי אלא בסופא.
כשהוא מפרש לפטור את האופך כ"ו אלא אי"ו דהנא הכא להסגיר את העומד בסוף שבוע ראשון. תנא נמי לפטור את העומד בסוף
שבוע שני. ע"כ: ולפטור את העומד כ"ו. פ"ה הר"ב ח"כ א"כ שאל יחד למטה מארבע מראות כ"ו. והא דכתיב וראה וגו' והנה
כהה וגו' אשמעינן קרא. דאפי' נשתנה משלג לסיד או מסיד לשלג. וכן לשון הר"ס. אבל בפ"ה הת"כ שהביא במשנה ז' כתב דאפי' ירד
מן השלג לקדום מטהרו וז"ן נחשב כנגע אחר. ח"כ דמחתי' משלג טובא. וכ"כ עוד הר"ס בפ"ד משנה ז' וכ"כ שם הר"ב. ופשיטא
דמתני' דהתם הכי משמע. דתנן ובלבד שלא תחמט מ' מראות. משמע דאלו ה' מראות כולן שוות ומנערפין. וזו סייעתא לדברי
הרמב"ם וז"ע להר"ב והר"ס. וז"ל דלדידכו ובלבד שלא תחמטו מארבע מראות. ה"ק דלי' מתמעט מן ע"א אבל אי לא מתמעט יש
מזן דטהור ויש מן דממא וזה הלוי בלוי. והא דנקטי ה"ס והר"ב לקמן בקרום אליבא דר"מ דריש פירקין שהא' ת"ק נקטי דלדידיה
שלג וקרום מנערפין [מ"מ הר"ב והר"ס בפ"ה משנתנו דאפי' נשתנה מסיד לשלג או משלג לסיד כ"ו שכן מלינו בהדי' במשנה ז' [ס'
היתה עזה ונגעית כהה. כהה ונגעית עזה הרי היא כמו שהיתה ובלבד וכו']. ועל שבוע הראשון קאי התם. ולומר שא"ן לפטור כשהיתה
עזה ונגעית כהה וא"ן להחליטו כשהיתה כהה ונגעית עזה. וז"ך הסגיר שהיא נחשבת כמו שהיתה קודם הסגיר הראשון. וקרא דכתיב
וראהו הכהן ביום השביעי [של הסגיר הראשון] והנה הגעע עמד בע"ז וז"ן פירושו שעמד במראה שהיה בו אם כשגל או כסיד שהיכל או

מלאכת שלמה
להסגיר את העומד בסוף ראשון לפטור את העומד בסוף
שבוע שני. עי' על זה ברב ה"ר אלי' המורח"ו ז"ל בפסוק והנה הגעע עמד
בע"ז והסגירו הכהן שבעת ימים שנית וגם שם בפסר קרבן אהרן פרק שני
דפ' נגעים שהק"ו מא"ן המפרשים לר"ם ז"ל על מה שפירש בפירוש החומש
והנה כהה הגעע א' אם עמד במראיתו ממה וזה תרע' בעדו ברוחק ע"ס.
כתב החכם הר"ס אוח"א ז"ל וז"ל לפטור את העומד בסוף שבוע שני ז"ע שא"ס

לכל הנך מילי מנערפין. וכולהו מפ' לא: להסגיר העומד בשבוע
ראשון. דכתיב (ויקרא י') וראהו הכהן ביום השביעי וזה הגעע
עמד בע"ז. והסגירו הכהן שבעת ימים שנית: ולפטור את העומד
בסוף שבוע שני. שהעומד בשבועו ולא פשה. * ועומד במראהו.
ח"כ שאל יחד למטה מארבע מראות.
להסגיר. את העומד בסוף שבוע ראשון י"א.
לפטור. את העומד בסוף שבוע שני י"א. *
שנית והנה כהה הגעע וגו' וטהרו
להחליט
הכהן. לזו למימרא דל"ן מטהרו אלא ח"כ כהה. אלא אשמעינן
קרא. דאפי' נשתנה משלג לסיד או מסיד לשלג. לא אמרינן
נגע אחד הוא וחוד' ומסגירו בתחלה. אלא כעומד דמי. ומטהרו:
(*) ג"ל ז"ל ע"כ

שבוע ראשון. תימה לי אמאי לא קתני נמי כרישא להסגיר בתחלה.
דקתני גבי מניה ושער לבן בסופא [להחליט כ"ו] וז"ל דרישא הכי מפרשא מארבע מראות הללו מנערפין זה עם זה בתחלה. וכן
לפטור. וכן להחליט וכן להסגיר. ולא הו"ל לפרש לפרש לזרוף דרישא דפשיטא דסתמא דמלתא מיירי בזה בתחלה. וארישא קאי למראות
נגעים ב' סוף ד' לכל הפחות מתיקמא בזה בתחלה ע"כ: [העומד כ"ו]. מפורש במשנה ז' פ"ד. ובסמוך ד"ה לפטור כ"ו תנין
כחבתי. ועי' מ"ס שם בס"ד: [שבוע ראשון. שבוע ל' זכר. שהרי רס"ו פ"ה מלא שבוע זאת של זאת. וברבוי בל' בס"ה הנקבות
שבועות: לפטור את העומד בסוף שבוע שני. ל' מהר"ס. ואל"ה מה לזרוף שייך בזה ל' כגון שהסגיר בהרת בשני גרסין. ובסוף
שבוע שני יש בהרת כגרים עזה כשגל ושאל כגרים. והשתא אי לא הו"ו מנערפין בהדי הדדי דה"ל שני מיני נגעים ח"כ ה"ל שאל נגע
חד ומסגירין עליו. אבל השתא קאמר המנערפין להיות כנגע א' וה"ל עמד בע"ז וטהור. ובדין לא ה"ל למחני הכי אלא בסופא.
כשהוא מפרש לפטור את האופך כ"ו אלא אי"ו דהנא הכא להסגיר את העומד בסוף שבוע ראשון. תנא נמי לפטור את העומד בסוף
שבוע שני. ע"כ: ולפטור את העומד כ"ו. פ"ה הר"ב ח"כ א"כ שאל יחד למטה מארבע מראות כ"ו. והא דכתיב וראה וגו' והנה
כהה וגו' אשמעינן קרא. דאפי' נשתנה משלג לסיד או מסיד לשלג. וכן לשון הר"ס. אבל בפ"ה הת"כ שהביא במשנה ז' כתב דאפי' ירד
מן השלג לקדום מטהרו וז"ן נחשב כנגע אחר. ח"כ דמחתי' משלג טובא. וכ"כ עוד הר"ס בפ"ד משנה ז' וכ"כ שם הר"ב. ופשיטא
דמתני' דהתם הכי משמע. דתנן ובלבד שלא תחמט מ' מראות. משמע דאלו ה' מראות כולן שוות ומנערפין. וזו סייעתא לדברי
הרמב"ם וז"ע להר"ב והר"ס. וז"ל דלדידכו ובלבד שלא תחמטו מארבע מראות. ה"ק דלי' מתמעט מן ע"א אבל אי לא מתמעט יש
מזן דטהור ויש מן דממא וזה הלוי בלוי. והא דנקטי ה"ס והר"ב לקמן בקרום אליבא דר"מ דריש פירקין שהא' ת"ק נקטי דלדידיה
שלג וקרום מנערפין [מ"מ הר"ב והר"ס בפ"ה משנתנו דאפי' נשתנה מסיד לשלג או משלג לסיד כ"ו שכן מלינו בהדי' במשנה ז' [ס'
היתה עזה ונגעית כהה. כהה ונגעית עזה הרי היא כמו שהיתה ובלבד וכו']. ועל שבוע הראשון קאי התם. ולומר שא"ן לפטור כשהיתה
עזה ונגעית כהה וא"ן להחליטו כשהיתה כהה ונגעית עזה. וז"ך הסגיר שהיא נחשבת כמו שהיתה קודם הסגיר הראשון. וקרא דכתיב
וראהו הכהן ביום השביעי [של הסגיר הראשון] והנה הגעע עמד בע"ז וז"ן פירושו שעמד במראה שהיה בו אם כשגל או כסיד שהיכל או

למלאכת שלמה
להסגיר את העומד בסוף ראשון לפטור את העומד בסוף
שבוע שני. עי' על זה ברב ה"ר אלי' המורח"ו ז"ל בפסוק והנה הגעע עמד
בע"ז והסגירו הכהן שבעת ימים שנית וגם שם בפסר קרבן אהרן פרק שני
דפ' נגעים שהק"ו מא"ן המפרשים לר"ם ז"ל על מה שפירש בפירוש החומש
והנה כהה הגעע א' אם עמד במראיתו ממה וזה תרע' בעדו ברוחק ע"ס.
כתב החכם הר"ס אוח"א ז"ל וז"ל לפטור את העומד בסוף שבוע שני ז"ע שא"ס

ישראל
(ג) וז"ל דה"ה דהוא מני למנקט דמנערפין בתחלה להסגיר. כשהי' בו נגע
כגרים מנ' מראות מנערפין להחשב שיעור נגע בתחלה ויסגירו. אלא דזה כבר
משתמע במאי דקאמר תנא מנערפין זע"ל. דמשמע פשוט דב' חנאי נגע שכל
ת"י ממראה אחרת מנערפין להחשב כשיעור נגע ממראה א'. אבל קמ"ל דאפילו
זירוף באופן ב'. דהיינו אם בסוף שבוע א' התחלפה כל הגעע למראה אחרת.
והר"י אינו זירוף ממש. רק להחשב היא היא ואפ"ה מחשב זירוף. א"ל להכי
נקט זירוף להסגיר בסוף שבוע א' כדי לאשמעינן הקולא והחומרא כה"זירוף.
ואינו הוה נקט רק הזירוף שבתחלה. לא שמעינן רק החומרא: (ד) אבל
א"ל דקמ"ל קרא דלע"ל דכסה משלג לנקרום. אפ"ה לא חשבינן ל"י כנגע
חדש. ליתא. דא"כ הו"ל לקרא לאשמעינן רבותא ספי מינה. דאפילו העיז
הלזון מנקרום לשלג אפ"ה פוסרו. והכי דנקט השתא בלמח אשכר למטעי
ולמידק ממלת כהה. דהא אם העיז מנקרום לשלג נדונו לנגע חדש. והוא דל"ל
נקט תנא לפטור בשבוע א' כשנשתנה או לבניטוחו ותחמטתו מכגרים. הא לא
זריכה למימר דפשיטא ולעינן מה נימא בזה דלע"ל שנתנה מראיתו הרי
הוא כבתחלה. הרי אפילו נימא דנגע חדש הוא נפטר מדמתמעט מכגרים:

דלג"ה פאר יום סם שני שטופות ויש בלן 'טופ' בלא טמא א"ן לקומון שבת אלא טמא: לפטור את הטומא בסוף שבוע שני. פ"ה הר"ב ח"כ א"כ

בלמד לבן או בקרום בילה שבאורו מראה עלמו עמד. ואילו נשתנה ממראה למראה של אלו המראות. אע"פ שלא פשה אס נעשית עוה ממה שהיתה. יהיה מוחלט ולא יבגר. וכן נמי אס נשתנית מעוה לכהה שלא יבגר ויפטר. אלא פירוש שצמוד בעיניו של נגע הרעפת הכולל לכל הארבע מראות. שבאיות מראה מהמראות שהיה ציוס השביעי אע"פ שנשתנה ממה שהיתה הכל בכלל עמד בעיניו. ואע"פ שנשתנית לעוה אין צדק כלום. אבל כאלו היא עבשו כמו שהיתה מתחלה. וכאלו לא נשתנית מעולם. ואין כאן קום לד להחליטו. וגם לפטרן א"ל. אע"פ שנשתנית מעוה לכהה א"ל"כ שלא עמד בעיניו דהייט שלא מכלל הד' מראות והוכחה מכילס שאו פוטרו. וכדחקן התם ובלבד שלא התמעט וכו'. וכסס שבצבוע ראשון אס נשתנית ועדין היא בתוך הד' מראות הכי היא כמו שהיתה וכן שנשתנית לעוה ממנה או לכהה ממנה. ומבגירו ואינו מחליטו ולא פוטרו. כך בצטע השנית. אף אס נשתנית ועדין היא בתוך הד' מראות דינו ג"כ כמו שהיתה ועמד בעיניו קרינן ביה ופוטרו כדחקן הכא לפטור את העומד בסוף שבוע שני. אלא דקשיא לכו להר"ב והר"ס. בשלמא בצבוע ראשון עמד בעיניו כתיב ומשפטין כדלמין. ולקמן אפרש בס"ד היא גופה מנן למדרש הכי אבל בצבוע שני כתיב והנה כהה הנגע וגו' ש"מ דדוקא בעינן שהיתה כהה. ואילו עמד בעיניו לא נפטרו. והרי רש"י בפ"י החומש כך מפרש. ופשטיה דקרא נמי הכי משמע. ולפי שהמנהג שהזכרתי לא משמע כן. וכן עוד בפ"ג משנה ג' הן עוד הבשר מיטמא כו'. בשלשה סימנים צטער לבן ובמחיה ובפשוין. ואילו עמד במראיתו. לא קחני וליהוי ד'. ומתני' דהבא נמי קחני דעמד בשני פוטרו. וכן נמי ברייתא דת"כ בצגד העומד בראשון מסביר. ובשני שורף. ובארס העומד בראשון מסביר. ובשני פוטרו. מכל הנין שא"ל לפרש המקרא כמשמעו דדוקא כהה הא עמד מחליטו כדפירש רש"י. והביא הר"ם [ראייה] מפ"ק דמנילה [דף ח]. שסס מפרש רש"י בעלמו שהעומד בשני עמוד הוא. ולפיכך מפרש הר"ם והר"ב. שכהה הנזכרת בכתוב הזה. היינו שהוכחה בד' מראות עומס שנשתנה ממראה למראה ולא אחא לדיוקי הא עמד כו'. אלא לגופה אלטרין. דל"ת שבין שנשתנה אע"פ שעדין היא בתוך הארבע מראות ליהוי נגע אחר וילטרך סגירה כחלה. קמ"ל דא"ש כיון שלא פשה ומהו הכתן. ורבינו בגור אריה [לא] כתב דלא] ניחא ליה לומר. דקרא אלטרין לומר. שאס כהה שהיתה טהור ולא ניחא שטרך הסגר לפי שהא נגע חדש. דמהיכי היתו לומר כן. שהרי הוכחה ממה שהיה. ולפיכך מפרש דקרא כי אלטרין. היינו לאשמועינן שאס פשה שהיה מוחלט. כמו שאמר הכתוב ואס פשה וגו' ול"ת שהאילו והוכחה ופשה דהוי כנגע חדש. לא ליהוי חלוט אלא יבגר כחלה. עוד כתב בג"א לתרן אמאי ירשינן לקרא באופן שאפי' עמד בעיניו יהיה טהור ולא דרשינן ניה כצטונו וכדפירש"י דדוקא כהה הא עמד טמא. דו"ל דבת"כ דריש ליה וטהרו הבין מספחת היא אע"ג דלא נשתנה מראהו. מזה דרשו דהעומד בצבוע שני טהור ומיחרח דמספחת היא עכ"ל. ובכל זאת לא שקטה דעתי. כי לא [מלאחי] בדברי הג"א ולא בדברי הר"ם מנן לדרוש שאס נשתנה ולא עמד. והשינוי היא לעוה. שלא יטמא. דהא מוכתיב כהה. לא שמעינן אלא שנשתנה לשלמטה ולא לעוה. ודכתב הנגע שדורש בת"כ שלא זאמר כהה למטה מארבע מראות ת"ל הנגע והדר דרש אי הנגע יכול במראיו ת"ל כהה [ע"פ] לא שמענו מזה. אלא כשעל כל פנים נעשית כהה. ולא שהשתנות היתה לעוה. ואע"פ שמסיים בת"כ והנה כהה. שאס העו וכהה. כאלו לא העו. הנגע. שאס כהה והעו כאלו לא כהה. אכתי תקשה לת"כ גופי' מגילה לדרוש כך. והג"א לא הכניס עמו לפרש זו הסיפא דת"כ. ולכן לא ידעתי עדין מנן שאס נשתנה לשלמטה היינו שיפטר. וגם המשניות

לפ"ד ודהבא. אפשר לפרש דסבירה לכו שאס נשתנית לעוה בצבוע שנית דטמא. ולא לפטור. שהרי יכולני לומר דמתני' דפרק ד' בצבוע ראשון דוקא היא. שנשתנה כהה ונעשית עוה [הרי היא] כמו שהיתה דהתם קרא כתיב עמד בעיניו. וכתיב של עיניו שב אל הנגע. וכל הד' מראות בכלל ומקרי עיניו. אע"פ שבכר לא היה צוה המראה. והיה למטה ממנו. ואילו בצבוע שנית. הא [לא] קחני הכא [אח] עמד פוטרו. ולא נשתנה אלא המשנה ג' דפ"ג דאי תיחא דנשתנית לעוה. טמא. הוה ליה למתני ד'. מ"מ קשיא מנן. ואפשר דדוקא עמד וכל שכן כהה. אבל אי לא עמד ונעשית עוה. אין הכי נמי דלא לפטרו. ומראה לי לתרן דמכיון דמרביתא דמספחת היא ילפינן דאע"ג דלא נשתנה מראהו ועומד דטהור הוא. הו ליכא למימר שאס נשתנה לעוה שהיתה טמא. דמכיון שהעומד טהור. אף שינוי לעוה נמי עומד הוא קרי. כמשמעות עומד בעיניו בצבוע ראשון. וז"ל דלילמא ריבוי דמספחת היא. לא אחא אלא לשל כהה אלא עמד במראיתו ממש כשהיתה. אס שלג שלג. אס סיד סיד. וכן כולם. אבל לא להרבות אף שנשתנה לעוה. ליכא למימר הכי. דמכיון דכבר השמיטנו הכתוב בצבוע ראשון שאין חלוק בין עמד במראיתו ממש לנשתנה לעוה אי תיחא דבצבוע שנית יש חלוק. לא ה"ל להכתוב לסתום ולכתוב ריבוי סתמא. אלא לפרש אורחו הרבוי. שאינו אלא צעומד במראיתו ממש. שהרי עבשו סתום. איכא למטעי ולרבות להקל ולפטרו אף שבנשתנה לעוה. אלא שכן הוא האמת שהכל בכלל הרבוי. אף כשנשתנה לעוה קד נראה לי. ואס תאמר והיא גופה תקשה בעומד בעיניו שכתוב בצבוע ראשון דדרשינן שעמד בלחת מארבע מראות. ואפי' כשנשתנה לעוה. ולא אחא אלא לאשקי שנשתנית למטה מהארבע מראות. שאז לא יבגר ויפטר. דלמא לא היא אלא דוקא שעמדה במראיתו ממש. אס שלג שלג אס סיד סיד כו' לאשקי נשתנית לכהה שיפטר. וכן לאשקי נמי אס נשתנית לעוה שוחלט. נראה לי לתרן דהייט הא דדרשן בתורת כהנים. והנה הנגע עמד בעיניו. שאס העו וכהה. או כהה והעו כאלו לא כהה. ע"כ. ודורשו ג"כ כדדרשן לקמיה על והנה כהה הנגע דכתבתיו לעיל. דמשום דכתיב כהה. וכתיב הנגע. דריש הכי כדלעיל וה"ג דכוותי' יכול לדרוש. ובסגנון אחר. וכן ידרוש. הואיל וכתיב עמד בעיניו. למה לו לומר כלל הנגע. הרי עמד בעיניו קאמר. וז"ל הוא הנגע. אלא להכי כתב הנגע. לגלוי על עמד בעיניו. שאין פירושו במראיתו ממש אס שלג שלג וכו'. אלא כל שעומד במראיתו הנגע שבכללו הארבע מראות. אע"פ שנשתנה למראה אחרת ממה שהיה. עומד מקרי ומש"ה כתב הנגע כי הכי שהכינוי של בעיניו יסוב עליו. ויהיו כל הארבע מראות בכלל. והשחא אין להוילא כהה והעו כלל. שהרי בכלל הנגע הן כולן. ועומד מקרי בכלן. כך נראה לי. והוא נכון. וראיתי להרלב"ג בפירוש החומש שפרשם לפי דרכו כפי פשט הכתוב. לא על פי הדינים שלמדונו רז"ל. ומפרש עמד בעיניו שלא נשתנה. לא למטה מהלובן שהיה. ולא אל לובן יותר חוק. ושהיה זה הדין טהר בכל הנגעים האחרים. לא צבחרת לבנה לבד. זה אמר בעיניו. שורה אל רבוי המראות. עכ"ד. ולפי דרכו למדנו גם לדברי רבותינו ז"ל החומרים שלא כדברי הרלב"ג. אלא שהכל נקרא עומד. אע"פ שנשתנה. כל שהשגוי הוא עדין בתוך הד' מראות שלק"ר [א"ח] [אמר] בעיניו. ולא בעינו. כמו שאומר בעינו בצנעי בגדים. ולולי הדרש של הנגע המיוחד דדרשן בתורת כהנים. היינו יכולים לומר כהרלב"ג. אבל תיבת הנגע המיוחדת. מכתרת דרשת חכמים ז"ל. והנה קבלתה אמת. ותורתה אמת. וכל דבריהם אמת. והוי יודע שזה הלשון דתורת כהנים העתקתו מדברי הר"ם לפי שבתורת כהנים שלפני לא נכתב תיבת או. ואין לו הבנה וזאתו. אבל אילו לא מלאתיו כן בדברי הר"ם הייתי מגיחו לתורת כהנים.

האמ"ס הר"ם והר"ב והמייט וכו' שפטים לוד מקינן הכל. ועין בספר קרינן אהרן: [בא"ד] יבול במראיו. פירוש ששמד במראה הראשון אס שלג שלג כו'. אבל נשתנה מזה לזה כנגע אחר דמי. ומבגירו כחתימה. ת"ל כהה שלג כו'. אבל נשתנה מזה לזה כנגע אחר דמי. לקרוס אע"פ דמתהיי טובא. אפי' מטבחו ואינו נחשב כנגע אחר. (בא"ס):

תוספות אנשי שם

דאכברו לה צעומד בסוף שבוע ראשון לית כאן כחן וטמא. אלא בלחון שן מנאריפות טעון הסגר שני ובשאינן מנאריפות טעון הסגר בתחלה. (רש"י): בא"ד ע"ש"א כהה והעו כאלו לא כהה וכו'. כלומר שאס בסוף שבוע הראשון היתה עוה ככל הנשתנה בסוף שבוע שני ונעשית כהה קרום לא אמרי' זאת נגע אחרת חדשה ועני הסגר אלא נמשך כאלו לא היתה עוה מעולם אלא כאלו היתה כהה מתחלה ועד סוף וכו"ל עומד בשבוע שני וכו'. וכן אס כהה והעו כאלו לא כהה כלומר שאס מתחלה בשבוע ראשון היתה כהה והשתנה עוה לא ניחא אמרי' היא היא וכו' הסגר אלא כאלו לא היתה כהה לעולם אלא עוה מתחלה ועד סוף וכו"ל דברי הכ"ד בפ"י הבבלייתא ז"ל שר דברי רבותינו מוכוים לעד ועולם. (ש"ל): בא"ד וז"ל נשתנה אלא המ"ג דפי' כו'. ג"ז ל"ק משום דלא תשיבא אלא ג' סימני עומאס ולא שייך לומר הוה נעשית עוה דה"ל נגע חדש כהה כחלה לדיוק הסגר ולא עמא הוא. (פ"ד):

משנה אחרונה

דנקרא כתיב כהה לא דבעין כהה דוקא וכו' וז"ל דאי לדבר זה דנשתן ומכוח מליטו כחלת ראייתו כתיב והיא כהה ואע"פ שאין כאן שינוי דמתלת ראייתו הוא וע"כ סס כהה הוא כל שהנגע אינו חזק ואין בו סימני עומאס נקרא כהה והוא כמו חלם ומוכת דעומד בעיניו נמי נקרא כהה. וכל שאינו למטה מארבע מראות הוי עמד בעיניו כמ"ש תוי"ט ואין חילוק בין כתיבה מתיבה למנין או איכא והשקטו כמי לקמן דפ"ו דל"ה כן עמרי' וכו' תרתייכו כו' דאין חילוק בצבועי מנארינן בין להקל ובין להחמיר אלא ר"ח תשתה פליג ומתקן כהה ויחדלם הוא:

אומר אין נ"ב... עשר את... כ"ב נגעים...

תוספות חדשים

משנה ד (בהר"ב ר"ח) עקביא... וסי' הרמב"ם... זה הענין רמז בחספיה כל...

שם יהיו היותר מיוחדים בהם. אשר הם דומים למראות הנגעים. שם היות שהם מטמאים גם בשאר המראות טולם. ע"כ. והר"ם פ"י דר' דוכא חשיב נגעי הגוף. כגון דעור הבשר ושחין ומכוה. ככל אחד שנים עשר הרי ל"ז. שיש ד' חלקים ושנים בלירוף. שהולדה מטמאת לאב שלה. וקסבר דאין האבות מטמאין. הא שיהא וכנגדן פסוקי הרי י"ב. ועקביא חשיב כמראה נרעת עור בשר ככל אחד י"ב הרי ס'. וקא חשיב נמי נגעי בגדים של למד ופשהים. ושהי וערב דלמד ופשהים ונגעי עורות וצתיים. והגן ששה כל אחד בשני מראות ירקק ואלמדס. הרי י"ב. סך הכל ע"כ. א"ל קרחת וגבחה חול חשיב להו. ויש להוסיף עוד י"ב.

הבהנים אומר. אין רואים את הנגעים בתחלה לאחד השבת (א). ששבוע שלו חל להיות בשבת (ב). ולא בשני ששבוע שני שלו חל להיות בשבת (ג). ולא בשלישי לבתים. ששבוע שלישי שלו חל להיות בשבת (ד).

דוכמים ע"כ ו'ל וכחזב בספר קרבן אהרן פרשה ב' דפרשת נגעים שמה שהקשה לרבינו עובדיה ז"ל שאיך מנה הרמב"ם ו'ל בכלל המראות ח' צנחקים ואין קיימא לן דנתקם מטמאין בכל מראות גם הרמב"ם ו'ל עלמו הרגיש בזה שלא אמר ושמנה צנחקים כו' עד עם היות שהן מטמאין גם בשאר המראות כולן ולזה כ"ל שכוון רש"י ז"ל בס"פ המזבח מקדש שכתב הרי חטאי מנו פסוקים של לכן אלמדס ולבנים של נתקי ראש וזקן ושל נגעי צתיים ובגדים ע"כ וזקן אומרם ולבנים של נתקים שמונתו לומר עם

מלאכת שלמה

היות שהנתקים אין להם מראה מיוחד ע"כ"ו הגה המראה לכן שנתן הא"ל לכול בכלל מנין המראות הללו ע"כ"ו בקיטור מופלג. וכוונת חכמים לחלק המראות לכמה חלקים כדי שיהא ההסב נקי בהן ובמראותיהן והוכיחו החכמים לחלקן זה אחר זה כדי שיתבוננו בהן היטב: בתחלה לאחר השבת. פ"י ביום ראשון בשבוע: ולא בשני. פ"י ביום שני בשבוע שודלי בשבוע שמי שלו יחול בשבת כמו שפ"י דשתי הסגרות זכ"ו: ולא בשלישי לבתים. פ"י ביום שלישי בשבוע שודלי יחול יום השעה עשר בשבת:

אלוהו רבא

פתי דר' דוכא וכו' וכו' י"ח אלא דס"ל אב וטולדותו שני אבות ושני חולדות מטמאין אב אב עם חולדה מאב אחר אין מטמאין הלך הרי"ל ד' מראות פ"י לרף אב וטולדותו פ"י ואב וטולדותו זה ושני אבות ושני חולדות וד' פעמים י"ח הרי ע"כ. ולא דמי לדר' חנינא דל"א חשיב להו אלא למדא חולדו ורבי האינא סבר כוליה ורבי חנינא טולבו כהדא חשיב אב עקביא דכבר אב וטולדה אחרת לא מטמאין חתובי להך דמטמאי לוי. כהושפחה תיב"ר ישימאל אומר מראות נגעים ששה עשר רבי חנינא כגן הכהנים אומר מראות נגעים ששה עשר ר' דוכא כן הכהנים אומר מראות נגעים שששים וששה קריתין כן מהללאל אומר מראות נגעים שששים ורבי פירושא ר' ישימאל קא חשיב מיני נגעים וכן שנים עשר בששה בחדם משה נתקום שבר עור הבשר שחין ומכוה ארבעה נתקום שבר קרחת וגבחה

תפארת ישראל

וכרי אכתי לא איירי בהן תאל. אלא אפיך הך ד'. ותעיל ותחייב ד' מיני כרופין. דהיינו של עור הבשר. ושל שחין. ושל קרחת וגבחה. ושל נתק. משום דבכל א' מכל ה' מטמאין. אבל אין מטמאין מנין א' לחבירו. להכי חשיב לרופי כל מין כהדא. והא דחשיב שחין ומכוה כהדא ולא חשיב ח' לכל חד. ה"ע משום דשחין ומכוה שוה לכל מיני ח"ל הסגר רק שבעה א'. שאם לא מלאו אז ספסה מטמאו. וגם שחין ב' ס' פומאה שלהן. שער לכן ופסיון. אבל מוח' אין בהם. ולא חילק הכוזב בין שחין למכוה רק לאשמיטין לאינין מטמאין [כחולין ד"ח א']. וטב"ה נמי לא חשיב לקרחת וגבחה צתתו. משום דגם הם דיקן שיהו צריכין הסגר ב' שבועות. כאשר נגעי עור הבשר. אבל אין בהם רק ב' סימני טומ'. דהיינו פסיון ומוח'. ולא חלקן הכוזב רק לאשמיטין דאמ"ש [סס]. והא דלא חשיב ירקק ואלמדס נתק. מדקשה בזה לבגדים וצתיים כמו דשהו ב' מראות לנגעי אדם דחשיב להו נמי מהאי טעמא. ו"ל דה"ט משום דלא שוה בהן אדם לבגדים וצתיים. ורק כלל צנחמיו נגעי בגדים וצתיים בל"ל לק"מ: (ק) והר"ש פ"י דהל"ו ור"ב ב' לרופות. ור"ב ב' לרופות. דס"ל דגם ב' אבות או ב' חולדות אין מטמאות. רק כל אב עם חולדה ידיר' מטמא. א"ל הא שימא. ונתקום י' ו' כהוובים. הרי י"ב. וכנגדן י' ו' נגעים וי' ו' נגעים ע"כ. ועקביא חשיב נמי י"ב בקרחת. ועוד י"ב בגבחה הרי ס'. ועוד י' ו' ירקק ואלמדס בגדד למר. וכנגדן י' ו' ב' בגדי פסיון וי' ו' בשתי וערב למר וי' בשתי וערב פשהן. וכנגדן עוד ב' בכלי עור. וכנגדן ב' צתיים. דכלל הך ו' פוסל ירקק ואלמדס. הרי תו י"ב. סך הכל ע"כ: (מ) וא"ת מ"ש משאר כוראות איכור והימר דשרי בשלמא צנכור דלמרינן נמי גבי [צ"ה כ"ו א'] דאין רואין מימי

משינה

לקמן. כתבו הרמב"ם והר"ם דנ"מ שהכח לרין להיות נקי בשמומין דכלל אלו לרין להיות נקי. ומ"ה עדיין אינו מיושב דלמאי חשיב שחין ומכוה נחד נהי דלשנין הדיו שחין מ"ה כההן לרין לידע זה שחין וזה מכוה וכן בקרחת וגבחה. והר"ם הפרש דחשיב נמי לירופין וס' עם הירופין ששה. ד' חלקין ושנים בלירוף שאין האבות מטמאין. וזה תימא דלויכא מאן דס"ל האבות אין מטמאין דליק ויהי האבות קאי כמ"ה הר"ב מ"ב. ור"ל דכרי ר"ל כ"ל דהבא לא חשיב שחין ומכוה ולא קרחת וגבחה ונתקום ולא נגעי בגדים דלכתי עד השמא לא ארבעתה לכל הני וטולבו נגעי עור בשר גירולא משכת להו. ומחשיב להקטיר ולהחליע בג' סימנים שער לכן ומח' ופסיון הרי ארבעה מיני עומתא וכל חד י' עם שמה מראות ארבע חלקות וארבע פסויות. הרי ל"ב. והפך לכן מתוך הפסורה עמא. הרי סך ארבעה חלקות דגבי הפך לכן לא חשיב ב' אלמדס ללמד על הפסוק רק הפך חידוש הוי הלא ארבע חלקות ואין ללמוד הפך מנגבים סתם. דליק הפך חידוש הוי משבור עמא ומעמא עבוד ומספגדא דאין לך בו אלא חידוש. ואיכא אלא ארבעה ועם ל"ב דלשני ס' ל"ו. ועקביא דלמיר פ"ב הייה לא חשיב להקטיר אלא להחליע דליק הסגר אינו אלא שייכחו סימנים אס יבא לדי חלס. אלא חשיב נמי לירופין וטב"ר כבשרת ההושפחה והרמב"ם דלל המראות מטמאין. ויש כהא ששה לירופין. שג עם למר עם סיד עם קרום הרי שלשה. סיד עם למר עם קרום הרי שנים. למר עם קרום אחד. הרי ששה. ולירופין אלו הם בין החלקות ויין צנחכות. ונמאל כל סימן מן השלשה יולא לכשרים. ארבע חלקות וארבע פסויות וכלל כולן ששה לירופין ופסויות וצתיים. ונמאל עשרים לכל סימן ולשלשה סימנים הם עשרים. ונפסך לכן מסוך הפסורה הם עשר ארבע חלקות וששה לירופין דפסוין

ששים. ונפסך לכן מסוך הפסורה הם עשר ארבע חלקות וששה לירופין דפסוין

www.daat.ac.il www.hebrewbooks.org

ולא מחית השחין. ולא מסה ולא מחית המסוה. ולא בהק. ולאחר
השבת הפסוק א' מאלו. הרי זה להקל: [נפסך השחין. בשבת:
לשתיהן. לשתי השערות להשתא לא הוה סימן טומאה. שאין שער
לבן סימן טומאה. אלא כשהוא בנגע
עלמו. לא בחוק השחין או בחוק המטה:
או הקוף השחין וכו'. דאם ראה
בשבת

דמשמע מל' הר"ש שכתבתי: [על ד"ה ס"ה ז'] דוקא בסוף שבוע ב'
פוטרו. וכן הן דברי הרמב"ם בפ"ב [הלכה ד'] ופ"ג מה"ל [הלכה ז']
ואפ"ה קרו להו להקל ואמרו דייק הכא למתני שאין זבה וזבה כגרים
הא אפי' הוה כגרים עדיין יש להקל שלא
נחלט. וי"ל דעכ"פ אצטריך [למתני
שנתמטטה. עד שאין כאן פסיון ממה
שהיה בתולה. דלח"כ יוחלט עדיין.
והואיל ואצטריך למתני תנאי בדבר.
קתני ואין זבה וזבה כגרים. [למתני
להקל לגמרי. שהיא פטורה גמור. אבל
מהר"ם כתב וי"ל דאע"ג דאי ליכא נמי
כגרים זבה וזבה. אכתי לא מטמא
משום פסיון. אפי"ה נוחא ליה למנקט
היתה

הולקין נשים והולקין ו אחת
שחורה יאחת לבנה
והולקין זכרים וזכרים ו אחת
גזר וה"ל הלוקין וזכה גזר
ונתנה. בו חזירה ונתנה
גזר חזירה ונתנה וזכה
בו מטה ונתנה וזכה
נתנה. לו גזר וזכה בו.

תוספות הדינים
משנה ד [בתוי"ט ד] רמ"ב
ביצד טו' דלע"ג דא"ל
טו' והוא"ל קשה ג"כ
קשה ו. ומד"ל דאם היה
מטמא בשבת. דאם היה
רוצה גע' עד סוף שבוע
ושמא צ"ח כ"י היה הולך לו
בסוף השבוע. פ"ט :

תוספות אנשי שם
ת"ש ד"ה ראוי נזהר עדיין
יש להקל שלא לחלט. הדין
סותר דברי עמנו דפ"ד
מ"ט ע"פ שאצטריך לזכירת
דל"ע כו' דברי דמ"ט
מוחלט ולפי"ה קשה מ"ט
כאן דל"ע כו' בין שיהיה
כגרים עדיין דרך הסגר
או קאי בכוף שבוע השחין
דאי סובר דמתני' דהיא
תכתיב דמ"ט הי"ל אפי'
אף אם יש כגרים בין
שיהיה אפי' עורה היא
לזכירה כסבורין דל"ע
מזכירין כמי"ט דא"ל ע"כ
וע"כ ל"ל סבור דמתני'
דכאן דברי ר"ע ע"כ
דמ"ט דמתני' ויש בדברי להקל
ולתחזיר ויזכיר כמד להקל
דהיינו דברי ר"ע. ול"ע
אם הי' בין שיהיה כגרים
הי' מוחלט ולא הי' בו טמא
קולא כמה שלא ראו את
הנגע ועמ"ש. (מ"ט):
בא"ר כגרים ועוד. וראה
דהאי ועוד ט"ס דהא בחזק
לא בעי' פסיון כדמסיק
בעלמו לקמי' ובד"ל דהיינו
במ"ט מה"כ. (מ"ט):
בא"ר אפי' לרבין דר"ע
טו' ויחזיק מה ש"ך פלוגתא
לכאן דהא חזק עשון נתיב
ע"פ שאינו נמוקו הרגשון
כמי"ט דה"ל ע"כ עתה"כ.
(מ"ט): [ת"ש ד"ה כיצד
כו' דלענין טומאה מוכרז
ומוחלט ש"ן. כל"ה אפי'
לפ"ש כוונת המשנה להחליט
דבין מוכרז למוחלט דל"כ
מז"ל אריז. ע"כ לו השער
לבן אפי' ע"ר שנקימו נמי
אף לפי"ה גם כאן מאי
אריז דנולד לו שער לבן
אפי' לא נולד נמי דעכ"פ

והרבינו (ט). אחת שחורה ואחת לבנה
והאריכו. אחת קצרה ואחת ארוכה והאריכו שתיהן (ט). נסמך השחין
לשתיהן. או לאחת מהן. הקוף השחין את שתיהן או את אחת
מהן. או חלקו השחין ומחית המכובה ומחית המכובה והבוהק (טו).
ואין זבה וזבה כגרים. למנקט מלתא דפסוקא. אף לנגעי בתים. דזמנין דמשכחת לה אף לנגעי בתים דמטהרים ליה כשהלך
הפסיון. כגון דבשבת כנסה ועמדה על פחות מכגרים. ופשתה בו ביום ועמדה על כגרים ועוד. ואילו בו ביום ראה. היה נוכח
אם הוא אחר חליה ופיחה. אפילו לרבין דר"ע דלקמן בפרק ד [משנה ט] דהתם פליגי דוקא בכנסה לאחר הפטור ועמדה
על פחות מכגרים ופשתה. וע"כ. ועכשיו שלא ראהו עד למחר שהלך לו כל הפסיון. מזהרין ליה. כיון דעמד על פחות מכגרים.
דאילו יש זבה וזבה רחב כגרים וארכו כב' גריסין היה מחליט בכחיה דעומד בעיניו שלשה שבתות. חולק וקולא ועוד בסוף
שבוע שני. ונתון בסוף שבוע ג'. כמו שאפרש לקמן פרק יב [משנה ז]. להכי נקט. ואין זבה וזבה כגרים. דקאי אלא דלמחר
לעיל אין רואין כו' עד ולא בג' לבתים. דבבתים נמי מיידי. ע"כ: חולקין בין האדם לפסיון. עיין מ"ט במשנה ה פרק ד
[ד"ה אם יש בו] גם עיין מ"ט בשם הר"ם במשנה ו פרק ו [ד"ה היה בהק קמ"א]: [ביצד להתמיר לא היה בו שער לבן ועוד לו כו'.
דאע"ג דאי נמי פטרו בשבת כשנולד לו לאחר השבת היה מחליטו. כדתנן לעיל במשנה להחליט כו'. לאחר הפטור. מכל מקום
היה טהור אם טבל והעריב שמשו עד שולד לו ויראהו הכהן. ולעיל ביש להקל פי' הר"ב. דמ"ט היה לריך להביא קרבן. משום
ללענין טומאה מוכרז ומוחלט ש"ן. כדתנן במ"ח פ"ח. ופריעה ופרימה לא שייך בשבת. ועיין מ"ט במ"פ פ"ד. ומינה לר"ם סגן הכהנים
דאין רואין הנגעים בתחלה לאחר השבת. איכא נפקותא בלא קרבן שאינו מסביר עדיין. וכן נמי לכ"ע אין רואין בתחלה בשבת
מטמא דפירש הר"ב סוף מ"ד. שהוא גראה כדן את הדיון. ואיכא נפקותא לטומאה: [נסמך השחין וכו'. מ"ט הר"ב שאין שער
לבן

מלאכת שלמה
לבן בחוק השבוע. הר"ם ז"ל: היו שחורות והלבינו או אחת
שחורה ואחת לבנה והלבינו שתיהן קצרות והאריכו או אחת
קצרה ואחת ארוכה וכו'. כל"ל וכדכתבין וכן הוא בק"ש פי' הר"ם
ז"ל במלות או הכא כמי"ט גבי כ"ד להתמיר: או הל"ל השחין כל"ל:
86

ולא מחית השחין. ולא מסה ולא מחית המסוה. ולא בהק. ולאחר
השבת הפסוק א' מאלו. הרי זה להקל: [נפסך השחין. בשבת:
לשתיהן. לשתי השערות להשתא לא הוה סימן טומאה. שאין שער
לבן סימן טומאה. אלא כשהוא בנגע
עלמו. לא בחוק השחין או בחוק המטה:
או הקוף השחין וכו'. דאם ראה
בשבת

מלאכת שלמה
לבן בחוק השבוע. הר"ם ז"ל: היו שחורות והלבינו או אחת
שחורה ואחת לבנה והלבינו שתיהן קצרות והאריכו או אחת
קצרה ואחת ארוכה וכו'. כל"ל וכדכתבין וכן הוא בק"ש פי' הר"ם
ז"ל במלות או הכא כמי"ט גבי כ"ד להתמיר: או הל"ל השחין כל"ל:
86

תוספות הדינים
משנה ד [בתוי"ט ד] רמ"ב
ביצד טו' דלע"ג דא"ל
טו' והוא"ל קשה ג"כ
קשה ו. ומד"ל דאם היה
מטמא בשבת. דאם היה
רוצה גע' עד סוף שבוע
ושמא צ"ח כ"י היה הולך לו
בסוף השבוע. פ"ט :

משנה אחרונה
פסקין שבשבת רחא
הכין הפסיון ולא פסק

ישראל
(יא) ואע"ג שגם אם הי' כך. נהארוה לו היום קולא. דהרי אינו ראהו
אחמול היה מחליטו. והשתא שלא ראהו עד היום. אפי' רק להסבירו רק שבוע
א' אפי' לא נקט תנא כה"ל. מדנתיח לו מלתא פסיקא. עם עטם הקולא.
לכדי נקט שלא נשאר היום מזה ומזה כגרים ואוה הוא טעם הקולא. שהרי
ע"י מסבירו היום. אבל אי הוה נקיט. ויש זבה וזבה כגרים. לא הוה נקיט
אמיתות טעם הקולא. דלא משום ששאר משניהם היום כגרים. הוילך ל"ט
היום טפי מאתמול. רק מלאיטו היום יותר מכגרים. דהרי אפילו הי' תתלה
כגרים ואחמול טעם עד כגרים ותני והיום מלאו כגרים ורביע. עדיין הי'
מחליטו. מדעכ"פ נשאר רביע א' מהפסיון. ודע"ג דעכ"פ הי' יכול למנקט
שלא

היה רואה ופוטרו אהמול. ועל"ז בו היום ב' שערות או סימן טומאה אחר ג"כ היה מחליטו היום. עכ"פ אם סוף שבוע ראשון הוא ולא ראה
בו סימן טומאה אהמול היה מסבירו שוב שבוע שלימה. ואע"ג שהיו יולדו בו ב' שערות או סימן טומאה אחר. לא היה הכהן מחליטו
עדיין. ושמא בחוק ימי שבועה ההסגר השני זה יעבור סימן טומאה ויהיה פטור לגמרי. אבל ע"י שלא ראהו אהמול ורק היום ראהו עם הב"ש
מחליטו מיד ואפילו היה אהמול סוף שבוע שניה. וא"כ אילו ראהו אהמול והיה פטורו. ואח"כ היה רואה בו סימן טומאה היה מחליטו ג"כ. וא"כ
מה הפסיד שלא ראהו אהמול. י"ל דעכ"פ אם היה רואהו אהמול ולא ראה בו סימן טומאה והיה פטורו היה עובל ומעריב שמשו וטבור. ואף
שהיו גולדו בו אח"כ סימן טומאה היה נשאר בטהרה עכ"פ עד יחזור הכהן ויראנו. אבל עכשיו שלא ראה אהמול. הרי הוא נשאר בטומאת
הסגר שמהמול עד שיתחלט הכהן היום לגמרי: (ג) קמ"ל דאף דגוף השער קודם להבהרת. אפי"ה כיון דליכנה אח"כ בא. טמא [עפ"י]:
(ד) הכא ליכא למימר כלעיל סימן מ"ג דטלה פירושא דהשחירו. ליתא. דהרי סיים והלבינו שתיין. אלא הי"ק בין שאתמול היו שתיין שחורות.
והיום הלבינו שתיין או שאתמול היה א' מהן לבנה. והיום הלבינו שתיין: (ה) גם הכא אין לפרש כלעיל מ"ו דכולא פירוש' דקצרות הוא.
ליתא דהרי מסיים והאריכו שתיין. אלא הי"ק בין שאתמול היו שתיין קצרות. והיום מתארכו שתיין: (ו) ר"ל שאתמול ציוס שאתמול היה

יכין
משניהם יחד כגרים היום והוא עומד היום בסוף שבוע ראשונה לא היה
מטהרו עדיין. דהרי לריך להסבירו עוד שבוע א' [כפ"ד מ"ט] (יא):
(א) ר"ל שביום השבת פשתה הבהרת ולא היה שום דבר מפסיק בין
האדם להפסיון. והיום מלא שמשפיק בין האדם והפסיון. שחין או מחית
השחין וכו'. וה"ה וכו' כשמלא היום שער הכסדר מפסיק בין האדם
לפסיון. והרי פסיון שהוא רחוק מהאדם אמ"ט בדרם. אלא נקט שחין ומטה
וכו'. לדיבותא דאע"ג שהן מין נגע דהרי גם בהק מין נגע הוא אלא
שטיהרתו טורה אפי' מפסיקין [ועכ"פ פי"ג מו"ק ס"ד]: (ב) שביום ז'
שחל בשבת לא היה בו ש"ל וזכום א' שאח"כ נולדו בו. ואע"ג דגם אם
היה רואה ופוטרו אהמול. ועל"ז בו היום ב' שערות או סימן טומאה אחר ג"כ היה מחליטו היום. עכ"פ אם סוף שבוע ראשון הוא ולא ראה
בו סימן טומאה אהמול היה מסבירו שוב שבוע שלימה. ואע"ג שהיו יולדו בו ב' שערות או סימן טומאה אחר. לא היה הכהן מחליטו
עדיין. ושמא בחוק ימי שבועה ההסגר השני זה יעבור סימן טומאה ויהיה פטור לגמרי. אבל ע"י שלא ראהו אהמול ורק היום ראהו עם הב"ש
מחליטו מיד ואפילו היה אהמול סוף שבוע שניה. וא"כ אילו ראהו אהמול והיה פטורו. ואח"כ היה רואה בו סימן טומאה היה מחליטו ג"כ. וא"כ
מה הפסיד שלא ראהו אהמול. י"ל דעכ"פ אם היה רואהו אהמול ולא ראה בו סימן טומאה והיה פטורו היה עובל ומעריב שמשו וטבור. ואף
שהיו גולדו בו אח"כ סימן טומאה היה נשאר בטהרה עכ"פ עד יחזור הכהן ויראנו. אבל עכשיו שלא ראה אהמול. הרי הוא נשאר בטומאת
הסגר שמהמול עד שיתחלט הכהן היום לגמרי: (ג) קמ"ל דאף דגוף השער קודם להבהרת. אפי"ה כיון דליכנה אח"כ בא. טמא [עפ"י]:
(ד) הכא ליכא למימר כלעיל סימן מ"ג דטלה פירושא דהשחירו. ליתא. דהרי סיים והלבינו שתיין. אלא הי"ק בין שאתמול היו שתיין שחורות.
והיום הלבינו שתיין או שאתמול היה א' מהן לבנה. והיום הלבינו שתיין: (ה) גם הכא אין לפרש כלעיל מ"ו דכולא פירוש' דקצרות הוא.
ליתא דהרי מסיים והאריכו שתיין. אלא הי"ק בין שאתמול היו שתיין קצרות. והיום מתארכו שתיין: (ו) ר"ל שאתמול ציוס שאתמול היה

דיון דאין רואין בשבת לטבר או לטמא. ומ"ל אכתי ראייתו שיועט שיה' כאן פסיון הלא שלא פסק הדיון משום דאכסור שבת רבע עלי' והאיה ראייתו דהשיב פשתה ונכנסה לכ"ס מחליט.
ובדא"א דמשמע מדברי חו"ל דהלך הפסיון אינו מטהר אלא מהחלב אבל הכהן בעי כיון שיש כגרים אין הדבר כן אלא נגע ששורה מחוץ החלם אינה משמעת הסגר לטולס כדתניא
ביוספ"ה שכתבו בפ"ד מ"ל וכן פסק הרמב"ם פ"ד מה"ט דין ח' : חולקין בין האדם לפסיון. הכא לא קמתי נכנס בחובה או הקוף או נסמך. דנכנס בחובה פשיטא דהרי נתמטס
כגרים. והקוף או נסמך נמי ל"ל כיון דפסיון מטמא כ"ס ועכשוק' לו השחין א"ל שלא מיעטו ואי הולך הפסיון: [ו גורלד לו שער לבן. וכנה כה"ל מימה מה מומלח הוא אפי'
86

ו חלקן ט' חלקן . ע"ג :

תוספת אנשי שם מה שייכות יש לדברים אלו עם מה שנתעלה מהם ומולי ומיור דקאמר . והולכי ולר"ה סנה"כ דלון רחוק את הנגעים בתחלה לאחר השבת דאיכא נמי בדבר להקל ולהחמיר איכא נפקותא להקל בלא קרבן שנינו חסגיו עדיין . וכן בזה דלכע אין רוחין בתחלה בשבת וכו' איכא נפקותא לטומאה וכו' קשה דבלתיא השבת נמי איכא נמי נפקותא לטומאה דכשנינו רחוקו ואין עם הסגר אין עם טומאה וכן בשבת איכא נפקותא להסגר נמי דכשנינו רחוקו ואין עם טומאה אין עם הסגר . (כ"ד) :

לכן סימן טומאה אלא כשהוא בנגע עלמו . כדאין ברפ"ל . ועיין בשבת לא היה מחליט : והלכו להן . לאחר השבת שנעשה שם צפי' הר"ב דמשנה ב . וכן עיין שם במשנה ג : ['והלכו להן . פירש הר"ב ונעשה מקומו ללקת וכו' ונשאר עור הבשר עם הנגע כבתחלה כו' . וכן כהב הר"ש . וכלומר שהנגע הוא על עור הבשר הוא שנעשה ללקת . לו מחיה . היתה עגולה או ארוכה . ונעשית דלו לאו הכי אם כן עדיין אין השער לבן בתוך הנגע] : ונתכנסה . ובא השחין ונכנס בתוכה (ט) .

הקפיה חלקה או מעטה (ח) השחין או מחית השחין . והמבוה ומחית המבוה והבוהק . והלכו להן . לא היה בו פסיון ונולד בו פסיון . השחין ומחית השחין . והמבוה ומחית המבוה והבוהק (ט) . חילקין בין האדם לפסיון . והלכו להן (ט) . הרי אלו להחמיר :

מלאכת שלמה

לא היתה מחיה . כ"ג : או מיעטה השחין ומחית השחין . כד ל"ג :

יבין

תפארת

ישראל

בועז

א' מאלו מספיק בין צ' השערות שבהנהגת . ולפיכך לא נחשבו סימן טומאה : (טו) ר"ל או שציוס השבת בא השחין ונכנס אל הנוק של הבהרת דהיינו להמחי' . והיינו שהקפיה או וכו' : (סח) כולה או לא קתני . וה"ק בין שכתובת השחין אהמול אל תוך המח' . היה בלופן הקוף השחין את המח' שבאמלע הבהרת . או שהשחין חילק את המח' . או מיעט את המח' משיעורה ע"י השחין וכו' : (סח) א' מאלו חולקים וכו' : (ע) ונתהפכו להיות מקומן בהרת . נמלא שהיוס הפסיון סמוך לאוס [וגם כאן שייך תנא מלמתי שהמחיל סיס הפך כולו לבן והיוס מתגלה קת ממנו] (כ"ג) :

את המח' משיעורו הרי אפילו כשאר שיעור מח' עכ"פ כיון שהשחין סמוך לה . נמלא שאין המח' מבוהרת מהבהרת הר"ל להקל . ועוד יש כמה דקדוקים כאלו דרים צ"ב המשניות . אמנם ל"מ ה"י ל"ג . דמשום דנגעים ים מקראו מרובים . ואפ"ה אין פורשיו כראוי רק בבלכות מעטו' (כתיבנו ד"א א') . ונ"ל העניינים שבהם הם עוממים וריכים עיון רב כדי לגבול לעומק אמיתות הכוונה . וכדאמר רשב"ע לר"ע מה לך אצל אנדה כלך אצל נעשים והאלות (תגינא י"ד א') . ר"ל שכן הלכות עמוקות חמורות . ועי"ו כל עין חש אשר לא נסה להתיך בן . עיניו יראו ורות נמו . עד שאמרו עליהן חו"ל (פסחים ד"א א') שפירושן יקר עבוס"ו . לכן כדי להרגיל את חלשת עיניו בדינים הללו . הטרית ההנה א"ע עמנו . וקופן מלופן לאופן ומענין לענין בכל א' מנ' סימני טומ' צ"ב ונ' פרקים הראשונים שנכנסו . זו . להיות כמו מבוה לכל המנו' . שצברקים הללו כלולים כמה עמימים מדיני המנו' . ולכן הוכיח בפרקי' הללו הדינין והסוכן . כאשר יסנו בלכתן הילך והילך . ומדלג מענין לענין . דהיינו מב' למחי' . וממחי' לפסיון . ולוקח בכל א' מהן אופנים שוני' ככרקים יוצאו . רעא וזבן כמראה הבזק . והוא מסיבות מתהפך כלופן בתוך לופן יסנו הנה והנה . כדי להרגילנו יפה בכל ג' סימני הטומ' . ואופסיסה המשוטים . ואתה כאשר תחי' צקי באלה . או תלך לבטח דרכיך וזו תשכיל לאוקמ' אגירא בפי"ד :

משנה אחרונה

ויראה ככהו ע"כ . ולפי"ו מייכי כסוף שנוע שני דלילו בראשון עדיין עד הסגר הוא נעמא . ומ"ס מיי"ע לבי מינא בלא קרבן איכא נפקותא שאינו מחמיר וכן לר"ע בשבת כו' לא יסכן דלון זו קולא אם תמגיני עכשיו לאחרי יום ויומים . ולמלא דוכתמו במ"ד דמתמלת ראי' לכ"ע דואין בשבת בלא"ה אין מקום לדבני מוי"ע כאן :

הלכתא גבירתא

כללא הפרק א

סיני מראות לובן הגל' לאחר החלום או הסגר [ושויך ברישא בלהסגר בנתהפך כולו לבן בתחלה . דהרי חייב להסגר (כפ"ח מ"ו)] : משנה ד ומדקו"ל דד' סיני מראות מצטרפות וכמבואר . אי"כ יש ע"ב מראות נגעים ולא יותר . דהיינו ח' בעור הבשר דהיינו ד' לבנות וד' פתוכות . ובנגד ח' בשחין ומבוה . ובנגד ח' בקרחת ומבחה . ובנגד ח' בנתק . הרי ל"ב בארים . ועוד ישירקק ואורסם בנגדים . ובנגדו בבתים הרי ד' ס"ה ל"ץ . וזה בתחלה . ובנגדו ל"ץ בסוף החסרות כולן . ס"ה ע"ב . בתחלה רואים הנגעים מלראותו בשבת וי"ש . וכשיקרה אח"כ יום ו' בשבת וי"ש יהעכב הבתן כמשנה ה בין שיה' הקולא בס"י הב' לשערות . ובתן שביני ביני נשאר או השחירו או התקצר שיעור ארכן [או ששב הנגע לאחר ותו אינן בתוך הנגע] או שהקפין או הפסיק ביניהן שחין או מבוה או מחיתו או בוק . וכ"כ בנתהוה ביני ביני הקולא בס"י המחיה . ובתן שביני ביני עברה המח' או שעבר ריבועה . או ששב הנגע לאחר . ואינו מקיף המח' . או שנתמעס שיעור המח' מבערשה . או שנתלק שיעורה ע"י שחין או מבוה או מחיתו . או ע"י בחק . או שהקף א' מאלו להמחיה . וכ"כ בנתהוה ביני ביני הקולא בס"י הפשוין . כגון שנתמעס האדם ולא נשאר סמנה ומדפסין יחד נגרים . או שעבר האדם למרי . ונשאר רק הפשוין הקפן מכשיעור נגים . או ששחין . או סתה או מחיתו או בחק הפסיק ביני ביני בין האדם להפשוין :

משנה ב אם א' מד' מראות הללו מעורב עם קצת ארסמות . צריך שיהא בכל א' ג' חלקים מאותו לובן וחלק א' סאדס . ביח המזון במים . דררי על חד תלת :

משנה ג כל ד' מראות הגל' מצטרפין בין כשהן בנגע א' בחד . או שהשנה סו לזו . בין שע"י הצירוף יתחייב להסגר . כגון שבתחלה ה' בו נגרים מב' מראות . או שבסוף שבע א' מצא דנגע מצורף מב' מראות . או שנתהפך הנגע בסוף שבע א' . כולה או מקצתה למראת אחרת מצריתתה שבתחלה . לא אמרינן נגע חדש הוא . רק ימירו שוב פעם ב' . וכ"כ מצטרפות לפסיון . ובתן שבסוף שבע ב' . עמד דנגע בשיעורו בגדל . אבל נתהפך כולו או מקצתו למראת אחרת או לב' מראות אחרות קמראת' בתחלה לא אמרינן נגע חדש הוא . אלא פוסרו . וכ"כ מצטרפות להדלית . ובתן ששכח הנגע נגים מב' מראות סמוכות . ובה מח' . או ב' שערות לבנות . וזה ה' בתחלה או בסוף שבע א' . או ב' . או לאתר הפסור . או שגולד בה פסין ממראה אחרת ממראה האדם . בסוף שבע א' או ב' או לאתר הפסור [אבל בתחלה אין פסיון פוסל] . או אם לאתר דשאר נתהפך כולו לבן . והוא מנוטר מכמה מראות . ובולן מד' מיני מראות לובן וזל' . וכ"כ מצטרפות ד' מיני לובן הגל' לענין לפסור בנתהפך כולו לבן מד' :

פרק ב א בהרת . גרמוני . לכן ביותר ובהרת עזה כשלא נראית בו כזה מתוך לבטנית יתרה שבשכרו ופטרין אותו : והבהה . נראית בכופי עזה . מתוך שבשכו שמור . ומסגירין אותו דבחר בשרו של נראה אזלין:בית ישראל אני בפרתן .

מתוך חבטן היה אומר אני כפרתן . כלומר כל העונש שראוי לצבא עליהן אני מקבל על עצמי כדי לכפר עליהן שכן ביטוניים וממונעים ואינם נוטים לאחת משתי הקלות לא לבנים ולא שחורים אלא כאשרחוב שאליו לא לכן ולא שמור . לשכרוב . מין של ארז בוש"ו (ה) בלע"ו . הרגום תאשור . לשכרוב . וקא סבר ר' ישמעאל דבמה שמיטער האחד מיטהרים כולם . ובמה שמיטעם האחד מיטעמין כולם . וקיימי רבי ישמעאל ור"ע בתרא

שיטהא: ציירין . אומנין שמיירין גודות לני: כבינוני . כסם הבינוני : מראות כנגעים . ופליגי עליה ר"ע ואמר דאף אלו מטמאים ולא להקל ולא להחמיר . אלא מביאין סמינים ונראה הגעג כאלו הוא בבינוני ומתווייה דרשי בעור הבשר ר"י אומר כתוב א' אומר וכו' [כדכתיב הר"ב] וזה הכופי לא תראה אלא ע"י כסם הבינוני שהוא דומה לבשר אדם בינוני :

פרק ב א בני ישראל . ס"א בית ישראל : אני בפרתן . כספ"ק דטובה גרסי' אומר ריש לקיש הריני כפרת ר' חייא ובניו ופי' רש"י ז"ל יסורין הבאין עלי לכפרתו של ר' חייא ובניו יהיו ולשון כבוד הוא זה כשוא

פרק ב א בהרת עזה . נראית בגרמוני א' פ' הרה"ב דבחר בשרו של נראה אזלין . כדדרשין בת"כ בעור בשרו של נראה מכלן אמרו בהרת עזה נראית בגרמוני כו' . הר"ש : גרמוני . פי' הר"ב לכן ביותר . מיוחס אל העלם אשר שמו גרמא . הרמב"ם : אני כפרתן . כתב הר"ב כלומר כל העונש וכו' . וכתב מהר"ם . נראה לי לפי שרצה להזכיר געג לרעה בישראל נקט האי לשנא אני כפרתן . כלומר כל רע לא תאונה להם ואני כפרתן . ע"כ : לא שחורים כו' אלא בינוניים . פי' הר"ב דקיימי ר' ישמעאל ור"ע בתרא שיטהא . וכן עוד דהכמיס היינו ר"ע . וכל זה מדברי הר"ש אבל מלאתי על סם הרחב"ד בפי' ת"כ

מזכיר אנו או רבו לאחר מיתחו לר"י לומר כן ע"כ : צורות שחורות ולבנות ובינוניות . ק"ל : ומקיפו מברחין . לבהרת ותראה הבהרת בין גרמוני בין בכופי : כבינוני . פי' כסם הבינוני שהוא דומה לבשר אדם בינוני : מלאכת שלמה מוכיר אנו או רבו לאחר מיתחו לר"י לומר כן ע"כ : צורות שחורות ולבנות ובינוניות . ק"ל : ומקיפו מברחין . לבהרת ותראה הבהרת בין גרמוני בין בכופי : כבינוני . פי' כסם הבינוני שהוא דומה לבשר אדם בינוני :

מלאכת שלמה מוכיר אנו או רבו לאחר מיתחו לר"י לומר כן ע"כ : צורות שחורות ולבנות ובינוניות . ק"ל : ומקיפו מברחין . לבהרת ותראה הבהרת בין גרמוני בין בכופי : כבינוני . פי' כסם הבינוני שהוא דומה לבשר אדם בינוני :

א נראית בגרמוני כו' . פי' הרה"ב דבחר בשרו של נראה אזלין . כדדרשין בת"כ בעור בשרו של נראה מכלן אמרו בהרת עזה נראית בגרמוני כו' . הר"ש : גרמוני . פי' הר"ב לכן ביותר . מיוחס אל העלם אשר שמו גרמא . הרמב"ם : אני כפרתן . כתב הר"ב כלומר כל העונש וכו' . וכתב מהר"ם . נראה לי לפי שרצה להזכיר געג לרעה בישראל נקט האי לשנא אני כפרתן . כלומר כל רע לא תאונה להם ואני כפרתן . ע"כ : לא שחורים כו' אלא בינוניים . פי' הר"ב דקיימי ר' ישמעאל ור"ע בתרא שיטהא . וכן עוד דהכמיס היינו ר"ע . וכל זה מדברי הר"ש אבל מלאתי על סם הרחב"ד בפי' ת"כ

תוספות חדשים פ"ב ס"א [היה"ש ד"ה] אני כפרתן כו' וכתב מהר"ם כו' . וכ"כ הרה"ש ז"ל :

אליהו רבא פ"ב א בגרמוני . זה הי"ש מבני גומר כדאמרינן ביומא גומר זה גרמוני ונרשין בגרמוני וזהו ילקוט . והוא מבני נח דרס עם לנתיב העולם כסם בהרת יפה בלפון הם נדרוס ומפני שהם נתיב אדם הדרוס הוא מלא נתי אדם הדרוס הם שחורים וכן הוא מבני נח ודר כסוף דרוס הלך הם שחורים ביותר מהמת השמש וכן הם דרס בלפון ורחוקים הם מהשמש הלך הם לבנים וגומר ד כסוף בלפון הלך הם לבנים ביותר וככופי שהוא שמור ביותר ככה נראית עזה ובגרמוני שהוא לכן ביותר עזה נראית ככה . והני תנאי כהא קמיפלי כתוב אחד אומר כפי שרו וכתוב אחד אומר בעור הכשר תהא קמח

תוס' אנשי שם פ"ב א היה"ש ד"ה גרמוני כו' אל העלם כו' . מכלן תשובה למ"ס הרמב"ם ח"ל בגרמוני אנשי גרמוני הם לבנים ביותר וכן כמובן ערוך ע"כ וליהא דגרמוני אן פי' איש מגרמוני דהיא באי קלו ואילו הי' המוכף הערוך בגרמוני הי' רוחה בעינו שאינם לבנים כי כן כמו אנשי הולנדיא שהיא ארץ מולדתו . (כ"ד) : רב"ב ד"ה בית ישראל כו' לכפר עליהם כו' . כדאמרינן ורומים לו את כפרתן וע' רמב"ם פ"ג כ"ל לאני כפרתן וע' פ"ג כפרתן קמא דבינה מ"ב . (כ"ד) : בא"ד דבבב"ה שמיטער האחד כו' . הוא מהר"ם ובמה"ל ליד הכפי הו"ל דבמה שמיטעין רובן מיטער האחד ובה שמיטעמין רובן מיטעמם האחד דרובן בינוניים כדקא' ר"י לא שחורים ועל סרוב דבר . (רש"י) :

פ"ב א בני ישראל . ס"א בית ישראל : אני בפרתן . כספ"ק דטובה גרסי' אומר ריש לקיש הריני כפרת ר' חייא ובניו ופי' רש"י ז"ל יסורין הבאין עלי לכפרתו של ר' חייא ובניו יהיו ולשון כבוד הוא זה כשוא לטון ששכרו ופטרין אותו : והבהה . נראית בכופי עזה . מתוך שבשכו שמור . ומסגירין אותו דבחר בשרו של נראה אזלין:בית ישראל אני בפרתן . מתוך חבטן היה אומר אני כפרתן . כלומר כל העונש שראוי לצבא עליהן אני מקבל על עצמי כדי לכפר עליהן שכן ביטוניים וממונעים ואינם נוטים לאחת משתי הקלות לא לבנים ולא שחורים אלא כאשרחוב שאליו לא לכן ולא שמור . לשכרוב . מין של ארז בוש"ו (ה) בלע"ו . הרגום תאשור . לשכרוב . וקא סבר ר' ישמעאל דבמה שמיטער האחד מיטהרים כולם . ובמה שמיטעם האחד מיטעמין כולם . וקיימי רבי ישמעאל ור"ע בתרא שיטהא: ציירין . אומנין שמיירין גודות לני: כבינוני . כסם הבינוני : מראות כנגעים . ופליגי עליה ר"ע ואמר דאף אלו מטמאים ולא להקל ולא להחמיר . אלא מביאין סמינים ונראה הגעג כאלו הוא בבינוני ומתווייה דרשי בעור הבשר ר"י אומר כתוב א' אומר וכו' [כדכתיב הר"ב] וזה הכופי לא תראה אלא ע"י כסם הבינוני שהוא דומה לבשר אדם בינוני :

יבין

פ"ב א בני ישראל . ס"א בית ישראל : אני בפרתן . כספ"ק דטובה גרסי' אומר ריש לקיש הריני כפרת ר' חייא ובניו ופי' רש"י ז"ל יסורין הבאין עלי לכפרתו של ר' חייא ובניו יהיו ולשון כבוד הוא זה כשוא לטון ששכרו ופטרין אותו : והבהה . נראית בכופי עזה . מתוך שבשכו שמור . ומסגירין אותו דבחר בשרו של נראה אזלין:בית ישראל אני בפרתן . מתוך חבטן היה אומר אני כפרתן . כלומר כל העונש שראוי לצבא עליהן אני מקבל על עצמי כדי לכפר עליהן שכן ביטוניים וממונעים ואינם נוטים לאחת משתי הקלות לא לבנים ולא שחורים אלא כאשרחוב שאליו לא לכן ולא שמור . לשכרוב . מין של ארז בוש"ו (ה) בלע"ו . הרגום תאשור . לשכרוב . וקא סבר ר' ישמעאל דבמה שמיטער האחד מיטהרים כולם . ובמה שמיטעם האחד מיטעמין כולם . וקיימי רבי ישמעאל ור"ע בתרא שיטהא: ציירין . אומנין שמיירין גודות לני: כבינוני . כסם הבינוני : מראות כנגעים . ופליגי עליה ר"ע ואמר דאף אלו מטמאים ולא להקל ולא להחמיר . אלא מביאין סמינים ונראה הגעג כאלו הוא בבינוני ומתווייה דרשי בעור הבשר ר"י אומר כתוב א' אומר וכו' [כדכתיב הר"ב] וזה הכופי לא תראה אלא ע"י כסם הבינוני שהוא דומה לבשר אדם בינוני :

אחרונה

אחרונה משנה פרק ב א נראית בגרמוני כסה . פי' הר"ב ופטרין אותו והבהה בכופי מסגירין אותו פי"כ וכן שמתע לשון ט"כ . והספ"ק ח"ק פליגי אטולס תנאי דמתני' ויש לוט לפסוק הלכה כססה . גם לא תלוי בשאר דוכמי דתני מסיקא קסם תמנה ולמיתני עלה ותכמיס אומרים בלפון פלוגתא דמ"ק היו כהמים בכל דוכא . ונראה לפרש כאן דהא דאמר נראית בגרמוני כסה לא לפסק הלכה אמרם אלא לבטן שאינה היא וה"ק בהרת עזה שנקראת בגרמוני כסה והבהה בכופי שנקראת עזה מה יפשו . אי מיל בתר בשרו של נראה

כל הנדרים . האל"ף פ"א
דומה פ"א כח אל"ף הדרים
פ"א . מ"ו . פ"א ד' משום
פ"א . א"ל . מ"ו פ"א פ"א
ג"כ . א"ל . מ"ו פ"א פ"א
ג"כ . א"ל . מ"ו פ"א פ"א
פ"א . מ"ו . פ"א ד' משום
פ"א . א"ל . מ"ו פ"א פ"א
פ"א . מ"ו . פ"א ד' משום
פ"א . א"ל . מ"ו פ"א פ"א

גם יש קצור לשון בדברי הר"ב דה"ל לכתוב ג"כ כלל שני וזה כל
שערו יגלה . דאל"ה לא הוי אלא כלל ופרט . ואין בכלל אלא מה
שצדק . וכ"כ הר"ב בפ' בתרא מ"ב . והר"ם כתב לשון ת"כ . חוהי
וגלה את כל שערו יכול בית הסתרים . ת"ל גבות עיניו . מה גבות
עיניו זנרחה פרט לבית הסתרים . אף

כל מקום כנוס שער ונראה . פרט לבית הסתרים : ה' רבי מאיר
אומר אף לא נגעי קרוביו . דלחוק נגעים לריבים . דכתיב
(דברים כג) כל ריב וכל גע . מה ריבים שלא בקרובים . אף נגעים
שלא בקרובים . ואין הלכה כרבי מאיר : חוץ מגדרי עצמו . דכתיב
(במדבר ל) לא יחל דברו . הוא איש
מוהל אבל אחרים מוחלין לו : אף לא
גדרי אשתו שבינה לבין אחרים .
כגון נדרים שאין של עטי נפש .
ודברים שאין בית לבניה . סוף לריבין
חקירת חכם . ושמו יקל גבי אשמו ולא
יבקר יפה . ודוקא בפני עלמו איש
יכול להחיר . ואפי' הוא יחיד מומחה .

תוספות חדשים
משנה ה' [במשנה] ר"ח
מנגעי עלמו . ודוקא כיבא
דלחוק איסורא חל לא
איתחוק . חו' לנגעי
וכן הוכיח הר"ם מהתוספתא
[הר"ב ד"ה] אף לא כו'
אבל משנה ב' וד' ופ"א
כו' לריבין שפי' כו' פסק
כו' יורה דלון מלפני
אפי' לנגעי : [בתריסר ד"ה]
ר"א כו' כנוס דמיא .
זנדרים עלמו ודלי חין
מלפני ג' . שרי שלשה
בנקום מומחה קיימו . ואין
ז' יכולים להחיר אלא עם
השלישי . ומלא שואו כאלו
לגדו החיר גרם . [הר"ב
שם כג"ס] :

רואה (ב) חוץ מנגעי עצמו (ג) . ר' מאיר אומר
אף לא נגעי קרוביו (א) . כל הנדרים אדם
מתיר חוץ מגדרי עצמו (ב) . רבי יהודה
אומר אף לא גדרי אשתו שבינה לבין
אחרים (ג) . כל הבכורות אדם רואה (ד) . חוץ
מבכורות עצמו (ה) :

לאבל מלטרף הוא בכלל שלשה הדיוטות . לכיון * דהוי צי תלחא .
לא חשידי שמוא לא יחקרו יפה : כל הבכורות אדם רואה . אם
יסוים לאכלן בזמון :

אלידו רבא
ובכורות שגלון במאמר
פה . נגעים שאמר הכהן
עמא או עובד נדרים שאמר
הכהן מותר ובכורות שאמר
היחיד מומחה או שלשה
הדיוטות כב' : ר"א חומר
אף לא גדרי אשתו . חומר
במקום ומכאן מתיין
ואצל הנדרים מותר לבניה
והלא כנגע מיבד ארון
אלא אף שבינה לבין אחרים .
ורואה את קדשו ומשבויו
ושאל על כבודו ועל
המומחה על עלמו :

פיזור שער נראה . פיזור שער ואינו נראה . ת"ל את כל שערו יגלה .
ע"כ . ומעשה תקשה בהפק . שהרי למדת שאף שאינו נראה . בכלל
התלחה . אלא דהיא גופה קשיא רישא לבישא . ומפני כן נדחק
הר"ר אליה מורחי בישובה . ופירש דזנרחה דרישא . אינו כזנרחה
הד"ר שער כעודר ונוסק ואדרשא דסיפא כמין . ויהיה פרט לבית הסתרים
ולקמן בפרק בתרא שכתב עוד הר"ב בזה . שם אכתוב
פ"ה הר"ב דלחוק נגעים לריבים כו' בפ"ג דסנהדרין דף
אף ריבים ביום . ורזקן לא מקשו . דכברי דיני
ל' . חותקן האם . תוספות פרק יב דזבחים דף קב [ולר"מ איתא הו' בסנהדרין שם . ח' מה ריבים בג' . אף נגעים
בג' . ודין הוא . ממוט בג' . גופו לא כ"ש ת"ל (ש) והוצא אל אהרן הכהן . או אל אחד וגו' . הא למדת שאינו כן אחד רואה את
הנגעים . ומי ומי הן הקרובים . שנינו במ"ד פ"ג דסנהדרין . וע"ש : רבי יהודה אומר אף לא גדרי אשתו . כתב הר"ב ודוקא בפני
עלמו איש יכול להחיר כו' . דכיון דהו' צי תלחא לא חשידי . דהכי מוקמינן לסיפא דמתני' בספ"ד דבכורות [דף לא] כדלקמן . הר"ם .
והר"ב שלא כתב דלון הלכה כר"י . י"ל דס"ל דהלכה כמותו . ומפירש לדבריו וכתב ודוקא כו' . הורה לנו דס"ל דהלכתא כותיה . וכן
בהג"ה לפ' הר"ם כתב . דהלכתא כותיה . דבירושלמי פ' אלו נדרים הני רבי חייה למלתיה בלשון חכמים . וכ"כ הר"ם בר"פ בתרא
דנדרים . אלא שהג"ה כתבה דאף בלירוף ג' איש יכול להחיר . שפירשו דטעמיה דר"י דלון אדם מחיר גדרי אשתו משום דאשתו
כגופא דמיא . והב"י י"ד סו' ר"ל דייק מדברי הטור דס"ל הכי : חוץ מבכורות עלמו . מוקמינן לה בבכורות סוף פ"ה ביחיד מומחה
דאי בתלחא לא חשידי דתקן בסוף פ"ב דיבמות [דף כה] מיאגה או שחלה בפניו ישאגה מפני שואו ב"ד :

הייט שאפשר לראות ע"י שיעמוד כעודר ונוסק ואדרשא דסיפא כמין . ויהיה פרט לבית הסתרים
ולקמן בפרק בתרא שכתב עוד הר"ב בזה . שם אכתוב
פ"ה הר"ב דלחוק נגעים לריבים כו' בפ"ג דסנהדרין דף
אף ריבים ביום . ורזקן לא מקשו . דכברי דיני

תוספות רע"ק
פ"ב משנה ה' [אות א']
הר"ב ד"ה אף
לא נדר . אבל מצדד
וב"ם גלפני דבגדרי
שבינו לבניה י"ל דאפי'
בצירוף

מלאכת שלמה
וכו' . גרייתא בכבודות שלי פ' עד כמה דף ל"א ומקו לה ביחיד מומחה דאי
אינו מומחה אפילו לחתרים לא מהימן להחיר אלא בעי שלשה בני כנסת וכן
תקן בפרק כל פסולי המוקדשין : חוץ מבכורי עצמו . כן ה"ל יוסוף ז"ל :

הייט שאפשר לראות ע"י שיעמוד כעודר ונוסק ואדרשא דסיפא כמין . ויהיה פרט לבית הסתרים
ולקמן בפרק בתרא שכתב עוד הר"ב בזה . שם אכתוב
פ"ה הר"ב דלחוק נגעים לריבים כו' בפ"ג דסנהדרין דף
אף ריבים ביום . ורזקן לא מקשו . דכברי דיני

תוספות אנשי שם
א"כ מדקא"י אף ר"ל אף
מה שאינו נראה כנוס
בשפתו או בבסי' ואינו
עמא נגעים . אבל אי
במחתי' דמה שזרחה
כק' אינו נמשך בסי' בייס
וקא"י אף מה שזרחה כנוס
בשפתו לא הוי בסי' ומעמא
א"כ ממחיר וע' סי' ה"ב
ד"ה כמניקא וד"ה כנוס
בשפתו ודוק' ונכ"ר מותק
מלה ח' וממור יוסר סי'
הר"בד' אכל סתוק עינין
נשאר עכ"פ . (ש"ח) :
ת"י"ט ד"ה כך הוא כו' גם
יש קצור לשון כו' . לפנינו גם
כלל ראשון ליתא וכן העתקת
הת"י"ט ליתא . (ד"ש) :

בועז
זיה"ט . אבל מלה אף דנקט ר"י . אשיעור קבוע דנקט ת"ק קאי . וה"ק
גם בשמאל יש שיעור קבוע . כמו בימין לח"ק . וזה שפוט : (א) ונדר גמי
בשלמה נגעים רחמנא אפק' דכתיב וכו' אל הכהן משמע אחר . ונדר גמי
הלא כתיב לא יחל . רק אחרים מוחלין לו . ולפיכך הך חתמי לאו משום שזרחה
החסרו להאדם עלמו רק משום נזיה"כ . אלא דאית' מום צבור מ"ט אחר
בעל עלמו . ומ"ט משאר הוראת א"ה . לז"כ מאן דהש מלאכות לעלמו
וה"ל כהוסגרה מכהן [פנחס ק"ב א' ודוק] . ולרזקן באמת אהרן הסגירה ועיכרה [פנחס ס' : (ב) דכתיב לא יחל דברו רק אחרים יחלו לו
[פנחס פ"ב] : (ג) ר"ל כשמדרה דבר שאינה משועבדת לו . וגם אין צמד הוא עטי נפשה . דכל חד מהך תרתי או דבר שבינה לבית
ועמעמא דר' יהודה משום דאשתו כנוס דמי . ולא הוא בכלל אבל אחרים מוחלין לו [כמוס' ס' א'] . ואפ"ה לר"י רואה נגעי אשתו . דלע"ג
דכנוס דמי עכ"פ שייך גבה והוצא אל הכהן . דלע"ג דכנוס דמי עכ"פ רק הוא כהן ולא הוא . וק"ל שאין בעל מהיר גדרי אשתו . ואפילו
להלטרף לג' הדיוטות להחירה אינו רשאי . דמדאשתו כנוס הא"ל כמתיר נדר בג' [י"ד ר"ז ט"ז] . אבל כל קרוב מתיר . אפילו אב לבן ואיפכא
[י"ד נכ"ה ט"ז] : (ד) לבחון אם מום קבוע הוא :

תפארת ישראל
כיה"ט . אבל מלה אף דנקט ר"י . אשיעור קבוע דנקט ת"ק קאי . וה"ק
גם בשמאל יש שיעור קבוע . כמו בימין לח"ק . וזה שפוט : (א) ונדר גמי
בשלמה נגעים רחמנא אפק' דכתיב וכו' אל הכהן משמע אחר . ונדר גמי
הלא כתיב לא יחל . רק אחרים מוחלין לו . ולפיכך הך חתמי לאו משום שזרחה
החסרו להאדם עלמו רק משום נזיה"כ . אלא דאית' מום צבור מ"ט אחר
בעל עלמו . ומ"ט משאר הוראת א"ה . לז"כ מאן דהש מלאכות לעלמו
וה"ל כהוסגרה מכהן [פנחס ק"ב א' ודוק] . ולרזקן באמת אהרן הסגירה ועיכרה [פנחס ס' : (ב) דכתיב לא יחל דברו רק אחרים יחלו לו
[פנחס פ"ב] : (ג) ר"ל כשמדרה דבר שאינה משועבדת לו . וגם אין צמד הוא עטי נפשה . דכל חד מהך תרתי או דבר שבינה לבית
ועמעמא דר' יהודה משום דאשתו כנוס דמי . ולא הוא בכלל אבל אחרים מוחלין לו [כמוס' ס' א'] . ואפ"ה לר"י רואה נגעי אשתו . דלע"ג
דכנוס דמי עכ"פ שייך גבה והוצא אל הכהן . דלע"ג דכנוס דמי עכ"פ רק הוא כהן ולא הוא . וק"ל שאין בעל מהיר גדרי אשתו . ואפילו
להלטרף לג' הדיוטות להחירה אינו רשאי . דמדאשתו כנוס הא"ל כמתיר נדר בג' [י"ד ר"ז ט"ז] . אבל כל קרוב מתיר . אפילו אב לבן ואיפכא
[י"ד נכ"ה ט"ז] : (ד) לבחון אם מום קבוע הוא :

אין רואין . פי' ש'ה'...

תוספות חדשים
פ"ג פ"א [במשנה]
בין בלוי וכו'...

אליהו רבא
עמד בתוך טבור הוא וטמא
ההוא . כהן . כהנא...

חדושי מהר"ח
כו' ואדם לרבות קטנים
כגל לבן כתב מהר"ח...

תום' אנשי שם
פירש"ל (צ"ל): תי"ח ד"ה
דב"ל וכו' דה"מ למכתב...

אם חכם עמו רואה אבל ביוצא עמו
אם חכם עמו רואה אבל ביוצא עמו
אם חכם עמו רואה אבל ביוצא עמו...

פרק ג א באיש אחד. שולדו לו שני נגעים...

ישראל
פ"ג (א) אבל אי"ל דהכל לאחיו כהן בע"מ.
דכפר לרשות הנגע. והרי...

ואת"ל דס"ל לרבותינו כחוס'
הסם שכתבו צו"ל דהאי הכל הכל
לאו גבי הדדי תמיא עכ"ל. וס"ל לרבותינו...

משנה אחרונה
זה ואלו אין רואה עור הבשר ע"כ משמע
מדבניהם שאם הם רחוקים זה...

אם חכם עמו רואה אבל ביוצא עמו
אם חכם עמו רואה אבל ביוצא עמו
אם חכם עמו רואה אבל ביוצא עמו...

פרק ג א באיש אחד. שולדו לו שני נגעים...

יכין
רש"י לבחון דיני הנגע (א): ד
ואפילו הוא כהן ע"ה. ואפילו...

ואת"ל דס"ל לרבותינו כחוס'
הסם שכתבו צו"ל דהאי הכל הכל
לאו גבי הדדי תמיא עכ"ל. וס"ל לרבותינו...

משנה אחרונה
זה ואלו אין רואה עור הבשר ע"כ משמע
מדבניהם שאם הם רחוקים זה...

מאן קריש כ"ל. (צ"ל): אומרים לו. ואלו נגעים אחרים לו...

תוספות יום טוב נגעים הבל מיטמאין פרק ג' ר' עובדיה מברטנורא

לשני שבועות. שם פ"ט
פ"ט: ד' השחין. לקמן פ"ט
ח"ל. חזון. ח"י. שם פ"ט
ה"ד: ה' הנתקים. ח"י. שם
פ"ט ח"ט:

הלופי גרסאות

במקום ב"ל בסוף וכן נשמר.
לאחר ב"ל ו"ל ולאחר
וכן ב"ל. ובימינו ב"ל
ד"ל וממלא ו"ל ב"ל.
ד' מיטמאין ב"ל בממאין.
ובימינו ב"ל ובממאין.
שבת ב"ל ו"ל שבעה.
ה' מיטמאין ב"ל בממאין.

תוספות חדשים

נגע. ב"ד טעין אותו לנזף
אל הכסף. דמלת עשה הוא.
דכתיב וזכא. (הכ"ט).
ועיין ח"י:

אליהו רבא

מבאר ופטר כולה אמתיט
ק"י שבמחלין מחליט או
מביר או פטר והדר קתי
מחליט. ופטר אריסא
אבסורי דקתי הסביר
מביר וקתי וכן מחליט
ובסוף ד' השחין ומביר.
אם היה בו צעור שחין או
מכה ונרפא ק"ת ועשו
קרום בקליפת השם ואח"כ
עלה במקום הקרום נגע
בישער לקן ובסוף. אבל
במחלין לא ממחלין כו"ל
ולא נרפא לגמרי עד שיפשו
לק"ת: ה' הנתקים. כגון
גשרו שבעת ראשו או
וקו בגדים וזה נקח והע"ט
שחין זו שם נגע הגשיר
הוא נגע וטמא משום נקח:

תום' אנשי שם

התום' הוא למי' ד"ג שם
הא דרבה אבל למי' שבעת
התו"ט נמ"ק שם הא דרבה
אין מקום כלל לקו"ט ו'
(מ"י כח"י):

ד' ב"ב ר"ה השחין כ"י

ולקמן מיטמאין כ"י. וביב
הרי"ט ולק"ה קשה לדליל
דקמן מיטמאין ב"י שבעות
וכן כלה מיטמאין לק"י
הכי כ"י סיפוא דידא נמי
והמ"י לא לרפוי' לה
הכא דוקא כ"י לרפ"ט הכי
במחלין ולק"י כ"י
הכא כ"י או לא ירפא נמי
הכא ולק"ה דהמי' הכא דק"י
דכסף שבע רבון אם לא
ב"ל הסימנים פועלי ח"ל
למימי מיטמאין דאין כבאר
נגעים וישו הסגר ולהכי
רפ"ט דרפ"ט כ"י ועמ"ט
התו"ט רפ"ט אבל כבאר
נגעים ע"כ לר"ך למימי
מיטמאין כ"י שבעות
דכ"י יקתי מיטמאין כ"י
שבעות הא לפימימי מיטמאין
כ"י רבון לק"י לנד אל כל
כנגע. (ב"ד): שרוא
שבעת ימים. קשה דה"י
שהוא ז' ימים שבת יתר הוא
ואלו ימים דק"י וכן
לעיל שם י"ג ימים דיום
ז' עולה ללן ולק"י קלמ'ר
הכא שחין אם א"ל שבע ז'
דכ"י ז' ימים שלמים ולא
אח"י מק"ת ח"ט ככ"ל
ואם ק"י מק"ה דכ"י כ"י
זו כ"י טומאה אין מחליטין
אז"ט עד הערב ואם עד
סגר

בבברת מחית צער חי. אבל כל מה שהוא [מבואר] בבברת הוא
מחוייב בשאת וכל מה שהוא בשאת הוא מחוייב בבברת. כמו
שבארנו בראש המסכתא. [במשנה ב' כ"ג ג"ס שם הר"ב] וכן
בשאר מראות נגעים. הרמב"ם [אמ"ל] קתני נמי שאם היה כסוד
ובשנתה לשלג וליהו ד'. ש"מ דכל הד'
מראות עומד בעיניו מיקרו. כמ"ט
ב"פ ח' מ"ג [ד"ה לפסוק] וכדמקן בפרק
דלקמן משנה ז': ובפסיון בסוף
[שבע]. דבתחלה לא כמ"ט ב"פ מ"ג:
[שחין] י"ג יום. כ' הר"ב דיום ז'
כו' ועי"ן עוד בפירושו למשנה ד' פ"ק]:
ד' השחין והמכה. לקמן בפ"ט
מפרש איזהו שחין. ואיזהו מכה.
הר"ט: מיטמאין בשבעת אחד. לקמן
הר"ב דשאר נגעים יש להן שני הסגרות
וכו'. והר"ט הקדים ח"ל מיטמאין בשבעת
אחד מה שחלוקין משאר נגעים בשבעת ז'
בשחין ובמכה כאשר התחדש בהן לרעת בהסגר שני. ואמנם בא בהם ההסגר שבעה ימים לבד
במה שילמדך הסגר ואחר השבעת
יחלוט או יפטור. ולא נזכר בהם מחיה. ואמנם אמר בנגע השחין ושערה הפך לכן. ואמר בו ג"כ
ואם פשה תפשה בעור. ואמר בזמנית
אש והאך נהפך שער לכן בבברת. ואמר בו ג"כ ואם פשה תפשה בעור. הרמב"ם: לקמן בפ"י
מפרש להו: מיטמאין בשני
שבועות

בבברת מחית צער חי. אבל כל מה שהוא [מבואר] בבברת הוא
מחוייב בשאת וכל מה שהוא בשאת הוא מחוייב בבברת. כמו
שבארנו בראש המסכתא. [במשנה ב' כ"ג ג"ס שם הר"ב] וכן
בשאר מראות נגעים. הרמב"ם [אמ"ל] קתני נמי שאם היה כסוד
ובשנתה לשלג וליהו ד'. ש"מ דכל הד'
מראות עומד בעיניו מיקרו. כמ"ט
ב"פ ח' מ"ג [ד"ה לפסוק] וכדמקן בפרק
דלקמן משנה ז': ובפסיון בסוף
[שבע]. דבתחלה לא כמ"ט ב"פ מ"ג:
[שחין] י"ג יום. כ' הר"ב דיום ז'
כו' ועי"ן עוד בפירושו למשנה ד' פ"ק]:
ד' השחין והמכה. לקמן בפ"ט
מפרש איזהו שחין. ואיזהו מכה.
הר"ט: מיטמאין בשבעת אחד. לקמן
הר"ב דשאר נגעים יש להן שני הסגרות
וכו'. והר"ט הקדים ח"ל מיטמאין בשבעת
אחד מה שחלוקין משאר נגעים בשבעת ז'
בשחין ובמכה כאשר התחדש בהן לרעת בהסגר שני. ואמנם בא בהם ההסגר שבעה ימים לבד
במה שילמדך הסגר ואחר השבעת
יחלוט או יפטור. ולא נזכר בהם מחיה. ואמנם אמר בנגע השחין ושערה הפך לכן. ואמר בו ג"כ
ואם פשה תפשה בעור. ואמר בזמנית
אש והאך נהפך שער לכן בבברת. ואמר בו ג"כ ואם פשה תפשה בעור. הרמב"ם: לקמן בפ"י
מפרש להו: מיטמאין בשני
שבועות

מלאכת שלמה

מבאר לקמן בפ"ט כמו שכתבתי שם: ובסוף שבעה. ז"י ולאחר הפסוק
ז"י ז"ל כולו בל"ז. תיבא בתחלת ח"ב צברייתא דר' ישמעאל כל דבר שחי'
בכלל ויאל לעשון טעון אחר ש"ה א' כענינו יאל להקל ולא להחמיר כיצד ובשר כי
יהיה זו צעורו שחין ונרפא או בשר כי יהי' צעורו מכות אם והלא שחין
ומכה בכלל כל הנגעים היו וכשיאל לעשון טעון אחר ש"ה א' כענינו יאל להקל
ולא להחמיר להקל עליהם שלא ידעו צמחי' ושלל ידעו אלא בשבעת אחד:
ד' הנתקים. שיעורן בגדים. תיבא בתחלת ח"ב צברייתא דר' ישמעאל כל
דבר שחי' בכלל ויאל לעשון טעון אחר ש"ה א' כענינו יאל להקל ולהחמיר כיצד
איש או אשה כי יהיה זו נגע בראש או בזקן והלא הרפא והזקן בכלל עור
הבשר היו וכשיאל לעשון טעון אחר ש"ה א' כענינו יאל להקל ולהחמיר להקל
עליהם שלא ידעו בשער לכן ולהחמיר עליהם שידעו בשער זהוב פי' שלא
כענינו דנתקים שמתמאין בכל מראה ועור הבשר אין שמתמא אלא ב"ד'
מראות

תפארת יבין

מתי כל א' מטמא. בשער וכו' (כו) או או קתי. הא בתחילה אין
פסיון מטמא [פ"ט מ"ג]: (כו) דיום ז' עולה ללן ולק"י (כח) שחין
היינו שפסוד העור ע"י הכאה או ע"י חולי שבגוף. ומטה הי"ט שפסוד
העור ע"י אש. או ע"י רוחחין שפלו על בשרו. ושיניה כשהן עדיין
מורדין. דהייט ש"ט במקום החצורה ליחה. אין מטמאין בנגעים.
וכשהרפאו לגמרי ונטשו ללקת. אז הנגע שגולד שם דינו כשאר נגע
שבעור הבשר. אבל כשהרפאו רק ק"ת. ועלה עליהן קרום כקליפת
(כ"ט) ר"ל אף בלא ס' טומאה לר"ך לסגרו עכ"פ שבעה ז'. וכשלא ימלא' זו
בעיניו שבעה ז' אינו מטמאו עד שחזור ומסגירו עוד שבעה ז': (ל) פסוע
שבעה ז' (ל) פסוע שבעה ז' הוא ז'. רק אפ"ה נקט הכי אידי איך.
א"ג קמ"ל דאף שלא מלא' בה בסוף שבעה ז' טומא' אפ"ה עומא כל יום
הז' שהרי לר"ך טבילה והע"ט: (לא) נתק הוא ששירו שער הראש
או

אחרונה משנה

דחזון ד' ח' דלשון מיטמאין דחוק דמיטמאין. ה"ל למימי. ובע"כ שחינו
דחוק אלא דמתי' אמרה דטומאתן נמשכת שני שבועות אפי' לא בלא קימני
טומאה ובשבת סימנים אף אחר השבועות. והא דמתי בני"מ אידי דהני
בשבת סימנים בני"מ נקט נמי בני שבועות בני"מ אבל הטובה היא דטומאה
נמשכת שני שבועות. ולשון הר"ט עור הבשר טומאתו נמשכת שני שבועות
אם טולד קימני טומאה באלו השבועות טמא הוא ולא עכור פ"ב ונזאתם הקומת'
ובשבת סימנים ולא תבי' נמי פורה מן הטמא עמא. דהכא לא איירי אלא
תמיני שבועות דעמא בהן בין טלדו סימנים ובין לא טלדו ואילו פורה בתוך
השבועות טמא. ונראה הא לר"ך למימי כל הני משניות ע"ג דטלדו
מפורשים בקרא לא הם לכו אלא למימי דשני שבועות ז' י"ג יום ושלש
שבועות ה' י"ט יום. ובפ"ק מ"ד כחב הר"ב דילפי' לה מדכתיב שבת וכו'
ב"ב'. אבל כפ"ג דמזר אמרי' יום שלשים עולה ללן ולק"י שמתע דקברא
הוא דלא מייתי לה מקרא וכן בגמ' פ"ק ד"ה ד' י"ד ואפשר דה"י קרא

קרוין נחקים: בשער צהוב דק בתחלה. אם בתחלה נולד לו שער זהוב מחליטו: צהוב. דומה לזהב: בסוף שבוע ראשון ובסוף שבוע שני. אם בסוף שבוע ראשון פשה או נולד לו שער זהוב מחליטו. ואם לאו מסגירו [שנית] ואם בסוף שבוע ב' פשה או נולד לו שער זהוב מחליטו. ואם לאו פוטרו. ואם לאו לאחר הפטור פשה או נולד לו שער זהוב מחליטו: ון הקרחת והגבחת. לקמן בפ"י מפרש חזיו היא קרחת וחזיו היא גבחת: במחיה ובפסיון. אבל בשער לבן אין מטמאין לפי שאין שער אומת בהן: ון בירקק ובאדמדם. הא דקרי צבגדים וצבתיס סימן טומאה ירקק ואדמדמס ולא קרי לעיל סימן טומא' לד' מראות שבעור בשר. משום דארבע מראות שבעור בשר. אפי' עומדים בו כמה שנים אינו מחליטים בלא שער לבן ובלא פסיון ובלא מחיה. אבל צבגדים כשעמד הירקק או אדמדס ב' שבועות. אפי' ללא פשה כתיב באש השרפתו. להכי קרי להו צבגדים סימן טומאה. וכן צבתיס ג' שבועות. כשחזר הגעג לכמות שהיה. או מירקק לאדמדס או מירקק

שבועות. בשני סימנין. בשער צהוב דק ובפסיון. בשער צהוב דק. בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאהר הפטור. ובפסיון. בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאהר הפטור. ומיטמאין בשני שבועות שהן שלשה עשר יום: ון הקרחת והגבחת (א). מיטמאות בשני שבועות ובשני סימנין. במחיה ובפסיון. במחיה בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאהר הפטור. ובפסיון. בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאהר הפטור. ומיטמאות בשני שבועות. שהן שלשה עשר יום: ון הבגדים מיטמאים בשני שבועות (ב). ובשלשה סימנין (ג) בירקק ובאדמדם (ד) ובפסיון. בירקק ובאדמדם. בתחלה (ה) בסוף שבוע ראשון (ו) ובסוף שבוע

שבועות כו'. זכר בו והסגירו שבעת ימים שנית. וזכר צמיון הטומאה ובו שער זהוב דק. ואחר גם כן פשה הגעג בעור. הרמז"ס: ון הקרחת והגבחת מיטמאות בשני שבועות כו'. שניה עוד בספ"י. והתם יליף להו הר"ב מקראי: ון הבגדים מיטמאין כו'. ודינס מפורש בפרק יא: בירקק ובאדמדם. כתב הר"ב הא דקרי צבגדים וצבתיס סימן טומאה כו' וכן צבתיס בג' שבועות כו'. וכן לשון הר"ס. ולאו למימרא דדוקא צבצוע השלישית כשחזר הגעג לכמות שהיה. שכן גם צבתיס אם כבר חלק בראשונה. כדתנן בספ"י ורפי"ג. אלא משום דצבתיס איכא שלשה שבועות. נקט הכי. ומיהו דלאיתאנהו: בשני שבועות כו'. לשון הרמז"ס. אחר צבגעי בגדים ירקק או אדמדס ואחר ג"כ כי פשה הגעג צבגד [ואחר] והסגירו שבעת ימים שנית: בתחלה. אין זה כמו בתחלה לכל הגעגים. דטוליה להחליט והכא להסגיר. מ"מ תני לה משום פסיון דבתחלה אינו מסגיר. הר"ס. ולאו למימרא דאינו מסגיר כלל. דלל פסיון מהכא לרין להסגירו משני המראש ענמו. אלא כלומר שאינו שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

הוא מירקק לאדמדס או מירקק

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

הוא מירקק לאדמדס או מירקק

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

הוא מירקק לאדמדס או מירקק

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

הוא מירקק לאדמדס או מירקק

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

הוא מירקק לאדמדס או מירקק

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

הוא מירקק לאדמדס או מירקק

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

הוא מירקק לאדמדס או מירקק

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

הוא מירקק לאדמדס או מירקק

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

הוא מירקק לאדמדס או מירקק

מסגירו מחמת הפסיון ועוד ה"ל להר"ס לפרש דסוף שבוע ראשון דהכא נמי להסגיר. ועכשו ראיתי למהר"ם דאדברי הר"ס דמ"מ תני לה משום פסיון כו'. כתב חז"ל והימיה לי והאמרינן לעיל [בסוף משנה א'] דבתחלה מסגיר ומסגיר אלאו דבפסיון מסגיר עליו אפי' בתחלה וכו' דהיינו דוקא כשעמד געג במקום אחר אבל אם אחר געג הרשון הולך ופשה הכל געג א' ואינו מסגיר אלא על שבעת ימים שנית: דאדברי הר"ס דמ"מ

הוא מירקק לאדמדס או מירקק

ון הקרחת. שם פ"ה ס"ה
ון הבגדים. שם פ"ה ס"ה
כענין ענין ללח

חלופי גרסאות
בשני הגמ"ל ובשני. בסוף
שבוע שני גמ"ל ודלא ובסוף
שבוע שני וכן מסודר ובפסיון
כ"ב ו"ג ו"ד ו"ה ו"ו ו"ז ו"ח ו"ט ו"י ו"יא ו"יב ו"יג ו"יד ו"טו ו"טז ו"יז ו"יח ו"יט ו"כ ו"כא ו"כב ו"כג ו"כד ו"כה ו"כו ו"כז ו"כח ו"כט ו"ל ו"לא ו"לב ו"לג ו"לד ו"לה ו"לו ו"לז ו"לח ו"לח ו"ל

אלוהי רבא
ון הקרחת והגבחת. כאשר
נפרש שער רחב מלפניו או
מאחוריו והוא חלק כשור
הבשר ועליו לא נגע דיו
כשור הבשר אלא שאין בו
סימן שער לבן לפי שאין
שער אומת בו:

חרושי מהר"ח
משנה ון [התי"ט דה"א]
בתחילה כו' אלא
דבפסיון כו' ע"ל. ו"א
דכא כתיב שפסיון הוא
כל שיהא דהא פסיון
כל שיהא דיו פסיון דהו
פשיטא שאינו מסגיר דהא
על עיקר הגעג מסגירו
באמת ומשום פסיון פחות
מבגדים פשיטא שאין
להסגירו דלא יתא נגע
חדש שהוא פחות מבגדים
או אין צריך להסגירו כלל
ופשוט:

תוס' אנשי שם
העבד הולך לו אחר הסימן
פוטרו אחר געג כלום
שזוקא הכס גלי קרא ו'
ימים שנית דיוס ו'
לכא ולכא לכל הכא הו'
ימים שלמים זה נלמד
אבל לא מלפניו גלי מה
דברי המפרשים ז"ל. (מ"ט)
א"כ ולי י"ע דלמי היה
צריך לראות הגעגים אחר
יום השביעי ובמסוה כתיב
וראשו הסבין כיום השביעי
ואח"כ דבכוף יום השביעי
עם חשיכה רחוק והא אין
רחוק אלא הגעגים אין
האנשים כדתנן פ"ג לעיל
מ"ב ואם יראה חת הגעג
בכוף שש ע' איכ ע"כ
לאחר' מקאט היום ככולו
דהא עדיין חסר ארבע עד
סוף היום וזאת דלא בעי'
שלימין:

משנה אחרונה
שער זהוב וזמר אבל אם
פטרו ממדת שלמה בו
שער שחור אפי' שכל
השער פטור כדלקמן פ"י
מ"ח: דה שרוין י"ג יוס.
במ"כ יליף לה מלכתוב
נמי הכא כמקום שנית.
ותשעם דמטוב הבשר לא
למור

לפי' לה משום דה פירכה שק אין מיטמאין אלא בצרענ מלכות. וקראת ונגבת
ולכאן וקראי אשמכחא בעלמא יתח: ון שרוין י"ג יוס. בקראת ונגבת לא כתיב עמי וולפי' לה משום הבשר והכא לא מלי למיפך שכן אין מיטמאין אלא בצרענ מלכות. דקראת ונגבת
נמי אין מיטמאין אלא בלא. ובגמ"ל נמי לא פירכה היא דשני שבועות אינו מפורש בקראת ונגבת ומדכתיב במראה נרעט טור בשר ילפי' לה. ומיהו מה התם ס"ג יוס ס"ג הכא. ויא
אמרי' דמסבגא אחי כמס"ג בגמ"ל יתח: ון בשני שבועות ובשלשה סימניס. שיעור אומתאין לעולם אין פחות משני שבועות דאפי' כהא כדלקמן יבסג ויבסגיר כדלקמן פ"ח מ"ח. ובשלשה
סימניס עמא לשקוף בירקק ואדמדס כשפמד צבתיס שני שבועות ובפסיון אפי' כדלקמן סוף. ומיהו הא דקתיב בפסיון בסוף שבוע שני לאחור הפטור קשה לי
משניות [שהרות] דהא 5.

